

CANTECE ȘI PLANGERI

POESII

de

M. ZAMPHIRESCU

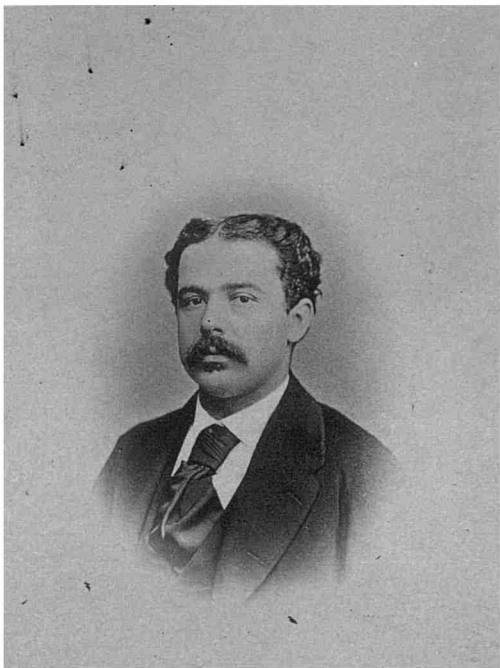
1860 — 1873.

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA THIEL & WEISS

1881.

I R E N A

„Jurămintele femeilor sunt
scrise pe nisip.“

Proverb Spaniol.

Atunci o voce lină în noaptea amoroasă
Se auzi, ș'un cântec pe unda languroasă
Sbură, dus în cadență, lăsând în urma sa
Un echo ce mai dulce ca dânsul resuna.
Irena se agită, și par'că se deșteptă

Din lunga ei visare. — „Amicul meu iubit,
 Voești să mergi la Lido?” — „Iubita mea, așteptă,
 Abia se face sêră, și luna n'a eșit.“ —
 — „Iubite, nóptea-i dulce, n'auđi tu cum murmură
 Gondolele pe undă? e nópte de amor!“
 Apoi c'un suris ténêr, intim, seducător
 Depune-o sărutare pe frunte-ı. Unda pură
 Mai repeți o dată acordul amoros.
 — „Rădică-te, să mergem, iubitul meu frumós!“

— „Așa, a mea Irenă, e nópte de 'ncântare,
 E ora de deliciu. . . Când cer o sărutare
 D'acelea ce mă 'mbată, tu nu vrei să'mi o dai;
 Cortinele suntă albe și lampa ce se 'ngână
 Te face mai frumósă!. . . O! lasă'mi a ta mână
 Si uită-te la mine! . . . Tu nu mă iubesci! . . . Vai
 Tu ai făcut din mine o umbră care tremă
 Alătura de tine . . .

Așa! dar e supremă
 Acéstă fericire d'a te putea urma!....

Frumósa mea iubită, Irena mea, vorbesce,
Ordonă'mi; vrei să mergemū pe unde strălucesc
Un sóre care arde deşertul? Voia ta
E lege pentru mine!... Voesci să merg cu tine
Prin climatele de gheaţă? Voiū merge, căci în mine
Eū nu mai am voinţă... nu sunt eū sclavul teū?—
Dicēnd el se prosterne, şi miclele'i picióre
Le 'mbraçă, le sărută, şi fruntea'i arđetőre
Se 'nclină. — „Da, să mergemū, tu esci idolul meū!“

— „Atunci când ale mele accente plāngetőre
Ţi-aū spus a mea iubire, tu dulce mi-ai zîmbit;
Şi de atunci şi pēnă acum a ta amóre
A şters orī ce suspine din sufletu'mi sdrobit.
De mă numesc Sventuro, ce'ţi pasă ore ție,
D'ascund subt acest nume trecutul meū amar?
Ce 'ţi pasă de sunt rege saū sunt un proletar?
Eū trec ca peregrinul necunoscut de lume,
Credinţa în iubire cātând să regălesc
Am reafat'o 'n tiue; ce-ţi pasă d'al meū nume . .
Tu m'ai făcut ferice!“

— „Sventuro, te iubesc! —

Atunci el se ridică și pare că distinge
Pe chipul ei o umbră. — „De ce, de ce se stinge
Privirea ta d'amóre?” — „Gondola este jos,
Aidemă, căci ne așteptă, iubitul meu frumos.” —
Și unul lângă altul descinseră o scară
Bătrână ca și vechiul palat, apoi intrară
In mica lor gondolă ce c'un avânt ușor
Se depărtă. Suspine și cântice d'amor
Sbura 'n tăcerea serei, și unda argintie
Părea că le absorbă în sînu'i voluptos.

Și sórele-apusese în manta'i purpurie
Lăsând să vie nóptea cu pasul maestos,
Și, trimițînd în urmă'i surîsurî de lumină,
Părea că el salută p'a umbrelor regină
Ce, palidă, frumósă, pășia către eter
Zîmbind micelor stele, chîemându-le din cer.
Era o nópte lină . . . Pe unda azurată
A ramelor mișcare ușórá, cadențată

Sbura cu vântul serei, ș'un cântec depărtat
Venia să însoțească această armonie,
Precum simțim în visuri d'amor o melodie
Ce vine să anime un june sărutat.

O! noapte, o! amantă cu plete ebenine,
In ore de mistere, c'un cântec răpitor
De câte ori, prin vîlu'ți, n'am înecat în mine
A ȃilelor durere și plînsu'mî arȃtor! . . .
De câte ori, o! noapte, pe unde cristaline
Sub cerul tȃu albastru de stele semȃnat,
Pe braȃe de amantă prin șȃpte și suspiue
Nu 'și află consolarea ori care svȃnturat! . . .
O! noapte, protectȃre acelor ce suspină,
Tu, ce ne dai uitare, ne porȃi prin alte sferi,
Fi bine-cuvȃntatȃ, în haina ta divină .
Ascunde ale ȃilei disgraȃii și dureri . . .

O noapte, o femeie, o barcȃ avȃntatȃ
P'o undȃ infinitȃ, ș'un cântec de amor . . .
E tot ce mai realȃ o frunte înclinatȃ,
E tot ce mai animȃ un suflet plȃngȃtor.

II.

Era în tot tăcere, si barca legănată
Pe placidele unde înainta ușor;
Și luna luminosă, pe bolta azurată
Ce eclipsea lucirea cerescilor schinte!,
Părea o diademă p'o frunte de mirésă
In ȃi de sėrbătore, în ora nunții ei...

Veneția tăcută în umbra serei dėsă
Părea că e castelul feeric, răpitor
In care 'și aũ asilul visărilor d'amor.

Veneție poetă, a undei fidanțată,
Al inimelor june fantastic paradis!
Tu reanimi gândirea, ca stela adorată
A nopții ce conduce al tinereții vis,
O! da, spre tine sboră ilusiile mele,
A mărilor regină, cetate de amor!
Spre tine mereu sboră, mă pörtă prin acele
Magnifice palate, p'al căroră pictor

Il scaldă unde line cu sărutarea lor.
O! cât de mult îmi place frumoasa suvenire
De scenele-amoroase din timpul înfloriți,
Arunci când deveniseși un templu de iubire
Și legănai în sînu'ți p'amantii fericiți! . . .
E noapte, și pe cerul albastru luna plină
Trecînd cu maestate, reflectă-a sa lumină
Pe domele mărețe. . . E totul adormit. . .
Dar negrele gondole, ca umbre retăcite,
Apari, treci pe canalul tăcut și liniștit,
Și porți, duci cu ele ființe fericite
A-lene legănite în șopte de amor.

Gondolierul cîntă romanța lui de dor
Și ale lui accente echoi în depărtare,
Cu aripele sale le duce către mare.
Apoi un orologiū resună cadentat,
Și altul îi răspunde c'un sunet depărtat. . . .

Acésta este ora d'amor și de veghiere.

Colo patriciana, în noaptea de mistere,
Intr'un balcon, așteptă p'al ei înamorat

Și 'n umbră, cavalerul se urcă în tăcere
P'o scară de mătase, pe muriî-unui palat.

Dar ađi, suspinî în doliu, feerică cetate !
Nici cântul, nici sărutul n'animă sînul teú,
Și nimeni nu mai vine din clime depărtate
S'adórmă 'n voluptate cîntînd amorul seú...
Străinul ađi conduce destinnl teú... Vai ! cine,
Vedîndu-te căđută, nu plînge pentru tine ?
Tu, care altă dată trăind în serbători,
Veneție frumósă, erai invidiată,
Ađi plîngi, și a ta frunte, în loc să porțe flori,
Sub vélul de durere se 'nclină desolată,
Și limpedele unde ce-o dată repeta
Un cântec de mărire, ađi plîngú căderea ta !
Fatală fuse đina când órba destinată
Alătura cu morđii te duse în mormént !!...

Veneție pălită, vergină adorată,
Prin epoce ilustre m'afund cu al meu cânt ;
Dar vai ! nóptea e rece și vîntul care bate

În gîrul meu, m'atristă, mă 'nghiață și m'abate,
Și visurile mele se perdă într'un minut
Prin astă goliciune în care m'am născut.

III.

— „Vezi tu ce noapte?” — 'ntrebă Irena amoroasă
P'amantul ei atuncea cu un profund suspin,
Și, ridicându-și ochii spre luna argiutată,
Părea ca absorbită într'un avânt divin.
Atunci un cântec dulce, sburând din depărtare,
Purtat ușor pe unde, ajunse pîn' la ei;
Sventuro se agită, ș'apoi o sărutare
Cerînd iubitei sale, s'afundă 'n contemplare
Șoptind: -- „Cântă, iubito, Irena mea!” —

„Tu vrei

Să cânt acum, amice? dar vocea mea debile
Nu sper ați să anime mai mult al tău amor;
Ascultă ațel cânteț ce junele copile

Intonă amoróse pentru iubiții lor,
Căci el spune simțirea ce-al nostru suflet june
Incercă, și zefirul ce'l pòrtă pên' la noi
Il face mult mai dulce.“ — Ea tace și depune
Un sărutat pe fruntea amantului, ș'apoi
Privirea ei se perde prin nópte agitată.

— „Iubita mea, suríde'mi, ímbată-mă mereú
Cu focul sărutării ce gura'ți adorată
Conține, o ! iubită a sufletului meu !
Cătarea ta d'amóre acum ímí redă mie
Fericea d'altă dată ce 'n visurí o vedeam,
Amorul, și speranța, și sânta bucurie
La care în viață de mult nu mai credeam !
Eu sunt strein, departe de țermurile-acele
Pe unde-ântéiú lumina vieței am vėđut ;
Iar tu, a mea Irenă, escí feea vieței mele,
Escí visul tinereței din tristul meu trecut ;
Căci ai avut puterea a transforma în mine
Durerile umane în consolări cerescí,
Și 'n dulcea ta privire, alătura de tine
Uit orí care disgrațíi și dorurí omeneșci. . .

Ți-am spus că trec prin lume și caut a atinge
Fericea prin iubire. . .” —

„Eu sunt iubita ta !“

Prin vëlul de iubire atuncea el distinge
O barcă ce pe unde încet înainta,
Și ochiul lui pălesce, și 'n visul lui ferice
S'afundă. . .

„Dară spune 'mî, o nobile strein,
Adevăratu 'ți nume?“

— „Eu sunt un peregrin
Și mă numesc Sventuro !“

— „Eu te iubesc, amice !“

Repetă iar Irena, și ochiul 'i înfocat
Prin umbră urmăresce un june 'ntr'o gondolă
Trecînd pe lîngă dînșii în mantă 'nfășurat . . .
Ea tace și tresare. . . Atunci o barcarolă
S'aude iar pe unde, și, zefirul ușor

Luând cu sine cântul, îl duce în mistere....

Irena se pălesce, și tremă în tăcere....

„Iubitul meu, să mergem!”

→ D'ai sci cum te ador!

IV.

Trecuse meșul nopții. Prin stradele deserte

Predomina tăcerea. Și cânturi, și concerte

Tăcuseră; cetatea amorului era

Ca 'n ȝi de penitență. Dar luna amorosă,

Pășind p'a ei cărare în sfera radiósă,

Lăsa peste palate din cer lumina sa.

Balcónele staū mute, și printre gelosie

Nu se vedea nimica, nici ochi lucitori

Ai celor ce așteptă amanți să le vie

Să cânte-o serenadă și să le-arunce flori,

Nici agerul stilete ce un bătrân îl ține

Ș'așteptă să lovască pe junele ce vine

Să lase p'o chitară un amoros suspin

Dar într' acestea iată d'o dată că apare
Un om. Este amantul ce-așteptă-o sărutare
Ș'ascunde-o mandolină? sau e vre un strein
Ce pòrtă o vendetă in sînu'î asasin?
El stă puçin în umbră și caută 'n tăcere
Cu ochii spre feréstră palatului Darere,
Asilul lui de visurî, și pare a vedea
O palidă lumină lucind printre cortine.
„Irena mea veghiază, își ðice el în sine,
„O oră n'am vèçut-o și iar 'mî e dor de ea!“
Sventuro, punénd mâna încet la cingătore,
S'asigură de spadă. Prin nóptea domnitore
Se 'ndréptă spre intrarea tăcutului palat
Și umbra lui se perde cu pasu'î agitat.

V.

Și sus la Sântul Marco sunase două ore.
Dar colo, în palatul Darere, resuna
Un cântec pe o còrdă a unei dulci mandore

Și care cu suspine d'amor se confunda.
In camera Irenei o lampă tremătore
Ardea pe o consolă, ș'alătura era
Imaginea Verginei nemaculată. Óre
Colo, printre cortine, o! frații mei, p'un pat
Pe jumătate 'n umbră, molatic, profumat,
Ce fee stă culcată, întinsă 'n voluptate,
P'al cărui corp ca néoa un vél fluturător
Și alb și transparente l'acoperă ușor?
Vedeți surísu'í dulce pe buzele'í roate
Cum trece și se 'nnécă p'un amoroș suspin,
Și ochíul eí cel umed și de langóre plin
Cum luce și se 'nchide în vise de plăcere,
Și mâinele 'i se jócă cu përu'í despletit
Ce inundează sînu'í și alb și desgolit.
O! cât e de frumósă in patu'í de mistere!
Și ce rotunde braçe! și ce frumos picíor!..
In astă absorbire contemplă pe un june
Ce șéde lîngă dênsa și face sê resune
Sub degetele sale o córdă de amor!

Cine din voi în lume, o frații mei în dor,
Nu ați depus săruturi p' o mână adorată
P'un sîu de alabastru? Dar cine vre o dată
Din voi p'ote să spuie că în junețea sa
Avuse o amantă superbă ca și ea!

Și cine e această frumoasă creatură?
Irena este oare? — E dînsa!...

O! sperjură
Venețiană! 'n sînul tău june, dar perfid,
Tu ai ascuns veninul subț un amor candid.
Tu ai miuțit atuncea cînd, buzele'ți pălite
De sărutări ardente abia mai murmura
Cuvinte răpitoare, ce 'n visele iubite
Abia le-aude omul prin transportarea sa;
Tu ai miuțit în ore intime, adorate,
Venețiauă belă, cînd sinu'ți ardețor
Se agita 'n deliciu în nopți de voluptate;
Tu ai miuțit atuncea cînd fruntea lui de dor
O mîngăia cu mîna ta mică, adorată,
Și 'n sărutări nebune perdată, inspirată,

Tu îl strîngeai în braçe, pălită de amor ;
Tu ai mințit, Ireno, în cântecele tale
Ce aprindea, perfido, amoru 'n sînul se; ;
Tu ai mințit, femee, în nóptea cea fatale
Când ai jurat credința pe sântul Dumneșeu ! ..
A ! tu iubiai și p'altul, și buzele-ți impure
In fie-care nópte, Ireno, repeta
La doi amanți acelea-și săruturi și murmure ...

O ! fie blestemată îmbrășisarea ta ! ..

Irena, absorbită într'un estas d'amoré,
Abia pare c'ascultă la cântul răpitor
Ce 'ntonă acel june p'o córdă vibrătoare.
Apoi cu o murmură, c'un zîmbet visător,
Atrage lîngă dênșă p'al ei iubit, și 'i cere
O sărutare. Lampa păleşce în tăcere ...
Și șópte intrerupte d'un voluptos suspin
Se perdü și se înnécă într'un avênt divin ...
Dar cine este spectrul acesta ce apare
Prin albele cortine ce-ascundü astă intrare,

Asil al voluptății? El este 'nfășurat
In haina lui, și chipu'i e palid și 'ntristat
Ca statua Durerei, și stă în nemișcare
Vedând p'a sa iubită alături d'un strein!...

E el... este Sventuro... e tristul peregrin...

E el... Un vél de gheață, de ură, de turbare
L'acopere, El vede trădarea și punând
O mână pe stilet, lovesce tremurând.

V.

Pe mare și 'n cetate domnea tăcere-adâncă
Și luna argintată abia mai lucia încă.
Era aprópe diuă; cu dorile venea
Să redeștepte unda Zefirii ce dormea.
Dar iată o gondolă pe unde că apare...
Sventuro o conduce înaintând încet;
Pe nobila'i figură, sdrobítă de 'ntristare,
Curgă lacrimi amare — al inimei buchet.

În mijlocul lagunei s'opresce . . . ș'a lui mână
Ridică o femeie, un corp inanimat.

E mórta. . . e Irena. . . și dorile se 'ngână
Pe chipu'î și pe sînu'î livid și sângerat.

„Iubita mea, șoptesce Sventuro, 'ți-am spus ție

„Că eî caut în lume fericea prin amor;

4 „Nu am aflat-o încă; mă duc. . . și. . . cine scie

„Spre ce streine țermuri mă pórta al meu dor..“

El dîce. . . ș'o contemplă. . . Pe fruntea ei pălită

Depune-o sărutare lăsând un lung suspin. . .

Ș'aruncă-al ei cadaver în unda infinită. . .

„Adio-a mea iubită . . . eî suut un peregrin!“

VEDI TU NÓPTEA LINĂ

I.

Vedī tu nópcea lină
    Senină
Iubita mea, cum
Din cupa-argintată
    Se 'mbată
D'al rosei profum?

Vezi tu aste stele
Fidele,
Celeste schinte,
A căror lumină
Divină
Animă ochii tei?

Și palida Lună,
Nebună
D'amoru-i ceresc,
Ce pare că ține :
„Ferice
Acei ce iubesc“.

Auți tu murmura
Și pura
Cadență de dor
Ce undele lasă
Și pasă
In cursul ușor?

Sau simți tu profumul
    Pe drumul
De florî semănat
Ce 'n noaptea curată
    Mă 'mbată
De Zephiri purtat?

Auți tu în cale
    Pe vale
Un cântec iubit
Ș'o șoptă plăcută
    Perdută
Pe câmp înflorit ?

II.

Când totul se 'ncântă
    D'o sântă
Visare d'amor,
De ce în plânsore
    Tu ore
Innecei al ei sbor?

Ascultă avântul
    Și cântul
D'amor, de mister,
Căci visul vieții
    Juneții
Suride din cer!

1865.

SPERANȚA

Când fruntea-mi se 'nclină în ora fatale
De vântul restrîștii sub dorul cel greți,
Eu caut în giuru-mi, dar trista mea cale
E rece, tăcută, ca sufletul meü.

Și nimeni nu vine s'aline durerea
Ce 'n mine domină cu plânsul amar, —
Și ast-fel în hópte, perdut în veghiera
Fatalilor ore, suspin solitar.

Ș'adorm.—Ș'o vergine în veste splendide
Cu părul de angel, cu ochi răpitori,
Venind lângă mine, cu buze candidе,
Mi-aduce profumul cerescilor flori,

Și fruntea-mă atinge, — și dorul mă-alină, —
Cu buzele sale roate d'amor,
Ș'apoi cu o voce suavă, divină —
Plecată pe sinu-mă șoptesce ușor :

„Să cugeți la mine, când ore perfide
„În ochi-ți vor pune amare plânsori,
„Căci eu sunt Speranța cu buze candidе
„Și 'n sîn port profumul cerescilor flori.“

1859.

PRIN VALEA-AROMATĂ

Prin valea-aromată,
Udată

D'al nopții sărut,

O! triste străine,

Pe cine

Tu cauți tăcut?

Doresci tu o pură

Răsură

Suavă 'ntre flori?

Său cauți o stelă
Rebelă
Cădută din dor?

Dorești tu o jună
Și brună
Vergină d'amor
Ce ați nu măi vine
La tine
In țile de dor?

Său cauți zefhirul
Pe firul
De iarbă roat
Și visul ce 'n noapte
Cu șopte
Sburând te-a lăsat?

Or vrei tu iubirea,
Simțirea
Din timpul trecut,

Și cauți p'aicea
    Fericea
Ce-atunci ai avut?

O! triste străine,
    Mai bine
Te du iar tăcut,
Căci mórtea pălită,
    Recită,
P'aici a trecut!

1865.

PE VALUL MĂRII

Pe valul mării, umflat de vânturi,
„Care se 'nalță mugind la cer,
„In meșul-nopții se audă cânturi
„Triste, funebre și de mister.

„O barcă mică trece, perdută,
„Fără de velă și conductor,
„Și printre spume de vânt bătută
„Apare, pere, ca stela 'n nor!

„O voce tristă de lamentare
„Ese din barcă sburând prin vânt,
„Dar valul urlă fără 'ncetare
„Si par'că sôrbe echo și cânt.

„Furia undei nu se alină,
„Barca se mână d'un vânt fatal,
„Și vocea tristă mereu suspină
„In meșul nopții p'al mării val.

„Ast-fel e barca juneții mele
„Pe al vieței ocean spumat;
„In nóptea négră, fără de stele,
„Plâng fără echo și svânturat.

„Și, a mea frunte jună pălită
„Și 'ndurerată de acest cânt,
„Ca și o frunză îngălbenită
„Incet se 'nclină către pământ!

* * *

In nóptea brună, pe țermul rece
Spumat de unde și solitar,
Cântul acesta sbórá și trece
Mult mai dolente și mai amăr !

Și prin tempesta care mugesce
Și 'nalță valuri până la cer,
Abia s'aude, se risipesce,
Lăsând un echo plin de mister.

CASTELUL MORȚII

Vântul și valurile erau într'o tăcere profundă, și am auzit eșind din portice lamente ce m'au făcut să plâng.

Uhland.

Colo sus pe munte cade în ruine
„Un castel din timpuri care nu mai sunt;
„Unde 'n meșul nopții plânsuri și suspine
„Triste, abătute, sboră printre vânt,

„O ! fugiți d'acele cânturi sibiline
„Ce s'audă adesea cu un echo mut,
„N'asculta la ele, tinere străine,
„Nu te ducea-colo căci vei fi perdut.

„Totul e sinistru ! Părta solitară
„Este încă 'n doliu, muri înnegriți,
„Edera se urcă pe bătrâna scară,
„Fluturii de sérá sbóră rétăciți.

„Paserile nopții țipă, cobitóre,
„Pe cămine stinse din acest palat;
„Vechile colonne parú tremurátóre
„Și par' că suspină la al lor cântat.

„Umbre tremátóre trecú prin sala mută
„Modulând in nópte cântece de dor;
„Statuele albe parú că le salută
„Intonând tăcute cânturile lor.

„Fantasme pälite trecú și se strecóră
„Doé câte doé într'un suspinat!
„Aici è castelul unde-o-dinióră
„Doi amanți muriră într'un sărutat.

„Colo sus pe munte cade in ruine
„Un castel din timpuri ce aũ dispãrut,
„Nu te duce-acolo, tinere streine,
„Ci te depãrtedã, cãci vei fi perdut!“

* * *

Ast-fel, când è nópte printre vãi profunde
Ast sinistru cântec trece plãngãtor,
Și al lui resunet repețit de unde
Sbórã, și 'nfórã p'ori ce cãlãtor.

SUB UMBRA ALARUM

(Sub umbra aripelor.)

Sub umbra alarum
Tuarum
Protege-mă, Tu,
Al lumii părinte,
Putinte,
Spre bine mă du.

Căci aste tempeste
    Furteste
Isbescă ne'ncetat
In barca-mă ușoră,
    Ce sboră
Pe valul spumat.

Și mica mea stelă
    Fidelă,
Ce'n nopți suridea,
Prin nori, rătăcită,
    Pălită,
Se stinse și ea.

O, Dómne putinte !
    Părinte,
Din cerul teú sânt
Aruncă-ți cătarea
    Pe marea
Turbată de vânt

Și du-mă 'ntr'o parte
    Departe
Spre țărnul dorit;
Căci singur pe unde
    Profunde
Mă perd rătăcit.

In nopți solitare
    Ș'amare
Te chîem ne'ncetat!—
Credința Divină
    Alină
Un dor necurmat.

DE CE 'MÎ SURÎȚI TU MIE

De ce 'mî surîȚi tu mie, când inima din tine
Pe altul îl doresce, în vise de amor ?

Căci ast surîs angelic, e'n Țile de festine
Fatal pentru-al meu suflet copil și iubitor.

ViaȚa ta e dulce ca nopȚile senine,
A mea însă e tristă și plină d'al teū dor ;
Tu treci surîȚetóre pe calea-Ți de verbine,
Eu îți trimit suspine dintr'al iubirii chor.

De m'ai iubi pe mine, pe fruntea ta cea jună
Așiū pune o cunună
De stele și de flori,

Și 'n lumea ideală, sburând într'o visare,
Am fi c'o sărutare
Mai sus de muritori!

1866.

ROMANȚĂ

Luna suride, trece tăcută
Incet, pe cerul ei azuros ;
Frunza se mișcă și se sărută
Misterios.

Până când Luna pe cer plutesce,
Vino cu mine, iubita mea,
Căci tinerețea ce ne zîmbescă
Trece ca ea!

Buzele nopții d'amor se 'mbină
Schimbând în roă al lor carmin;
Dulcea verbină tremă, se 'nclină
Lângă un 'crin.

Până când nóptea d'amor pălesce,
Vino cu mine, iubita mea,
Căci tinerețea ce ne zîmbesce
Trece ca ea!

Unda se scurge lină și pură
In cadențarea cursului seî;
Paserea serei lângă-o resură
Cântă mereu.

Până când unda dulce șoptesce,
Vino cu mine, iubita mea,
Căci tinerețea ce ne zîmbesce
Trece ca ea!

P'A SUSPINELOR CĂRARE

P'a suspinelor cărare,
Svânturat și rătăcit,
Printre nópte și uitare
Eü trec singur și pălit.

Aniü fugü fără 'ncetare,
Și trecutul fericit
Imi suride cu 'ntristare
Dispărënd în infinit.

Dar prin negura fatale,
Ce domină astă cale,
Schînteiađă ne'ncetat

O stea dulce și intimă :
E Speranța ce animă
Al meu suflet desolat.

1866.

ȘI MULT ERAI FRUMÓSĂ

Si mult erai frumósă, în nóptea nunței tale,
In rochea ta gazósă d'un alb strălucitor,
Cu fruntea adornată de rosa virginale,
Cu sinul în profume, și c'un surís d'amor.

Prin valuri de lumină, în valțul nupțiale,
Păliseși în avéntul plăcerii răpitor,
Cum tremă, în deliciu, în ora matinală
Verbina legénată de Zephirul ușor.

Și te-am iubit! D'atuncea, în sufletul meu june;
Simțiii un dor fatale, ce 'n visele-mi nebune,
Revine și mă face a plânge ș'a păli.

In ȃdilele juneții, prin lumea mea vulgară,
Suspîn fără speranță pe calea-mi solitară...
Căci tu esci prea frumoasă ca să mă poți iubi.

1866.

CÂND TE AM VĂDUȚ ÎN DOLIŪ

I.

Când te-am văduț în doliŪ, cu fața vestejită,
Cu ochii plini de lacrimi, cătarea retăcită. . .
Atuncea al meu suflet pe tine te-a iubit.
Căci prin acele lacrimi suave, cristaline,
In vocea ta tremândă și plină de suspine,
Văduț-am o schîntee divină de dorit.

Când te-am vădut la locul sinistru de 'ngropare
Plângândă, desperată; când dulcea ta cătare
Părea a da viață la cel nesimțitor,
Vădut'am idealul ce stă în a mea minte...
Căci trista ta privire părea ca o sorginte
De dulce fericire, de vise de amor!

II.

Iubitu-te-am pe tine în dulcea diminéță
A anilor mei tineri. În trista mea vieță,
Ca stelă conductore în nopte'mi ai lucit!
Nimic nu mai rămâne din frumusețea-ți jună!
Ca flórea vestejită, uscată de furtună,
Tu plângi în monastire... mormântul tei negrit.

O inimă ce simte, e trist, în tinerețe,
Să mERGă să-și consume suava frumusețe
Pe piatra mormentală a celor ce nu sunt.
Ai fost trimisă 'n lume ca rață 'ncântătoare
Ca să transporti un suflet cu cântice d'amóre,
Iar nu să-ți stingi viața în cânturi de mormânt.

III.

Când cerul pare 'n doliu, în ore înnegrite,
Când meşul nopţii sună prin boltele 'nvechite—
Ca 'n nopţile lugubre sarcasmul la mormânt —
Tu stai atunci plecată pe marmora cea rece
Şi p'ale tale buze un zîmbet negru trece. . .
Surîsul în durere e-al morţii paravânt!

Când treci pe d'inainte-mi, în negre investită,
Şi tristă şi tăcută, cu faţa învălită,
Linşoliu de morminte îmi pare-al. teū vestmânt.
In recele-ţi accente şi pline de 'ntristare
Eū aflu-o suferinţă şi o durere mare
Ce 'n dîilele juneţei te-or' pune în mormânt.

La ora rugăciunii când recea ta cântare
Resună printre bolte cu trista suspinare
Ce ese dintr'un suflet de suferinţi sdrobit,
Îmi pare c'auđ cântul din dîua cea fatală
Ce ast-fel resuna-va pe piatra mormentală
Sub care reposa-vei, ca crinul vestejit.

Nimicul pentru tine ! In astă négră lume
Tu n'ai simțit amorul. Ca barca' printre spume,
Trecuși fără speranță, nutrită cu plânsori. . . .
Când corpu-ți îngheța-va d'a morților suflare,
Cadavrul teū cel rece dormi-va în uitare
In cimitirul negru. . . . fără profum de flori.

1860.

PRIN VALEA TĂCUTĂ

Prin valea tăcută, de flori profumată,
Eü trec visător,
Și sufletu-mi june s'animă, se 'mbată
D'un cânt răpitor.

Când séra e lină, prin érba roată
Pêriul ușor
Formedă 'n cadență o șoptă-adorată,
Un nume d'amor.

Și ziua, și noaptea, prin dulcea-mi visare,
Adesea mi-apare
Acel ideale din anii de flori!

Dar toamna, când cerul e fără de stele,
Visările mele
Sunt triste ca vântul ce plânge prin nori!

1865.

BARDUL

F n^opte, și palatul domnesc ce strălucesce
    Invită la festin,
Căci Domnul cu o jună copilă se 'nsoțesce
    Suavă ca un crin.

Abia trei luni trecură și Domnul își uitase
    De D^omna ce-a murit,
Și-acum în sala mare ostenii 'și-adunase
    Voios și fericit.

Acórdede de nuntă resună d'astă-dată
    Și 'nvită la plăceri,
Și vinul și surisul verginelor îmbată
    Pe bravii cavaleri,

Un june intră 'n sală, salută cu amóre
    Pe cei ce bancheta
Și lângă Domn s'aședă — o harpă și o flóre
    El ține 'n mâna sa.

Figura lui e brună și fruntea lui senină,
    Ear ochiu'i e pălit,
Și părul seü e negru ca manta cea străină
    In care e 'nvelit.

Și nimini nu cunósce p'acest străin ce-apare
    In sala de festin.
Dar el instrună harpa și 'ncepe o cântare
    C'un glas plin de suspin :

„Pe mormântul meu vr'o flóre
„Nimînî, vai! n'a semănat,
„Căci amara mea plânsóre
„Nici un suflet n'a mișcat.

„Soțul meu ađi în festine
„Sórbe cupe și plăceri,
„Uitând tristele-mi suspine
„Și lamentele-mi de eri!.

„În sicriul meu uitată
„Ne'ncetat îl voiți dori;
„Căci el 'mi-a jurat o-dată
„Că 'n etern mă va iubi.“

El tace.... și acordul încet se risipește
Prin sala de plăceri;
Făclia nupțială s'abate, se pălesce
Ca 'n țile de dureri!

— „Să fie blestemată fatala ta cântare,
 „O bard necunoscut !
 „Căci ea m'aduce aminte o tristă suspinare
 „Din timpul ce-a trecut !“ —

Și Domnul se ridică, pălit, și 'n desperare
 El sparge cupa sa;
 Iar bardul se retrage lăsând o 'nfiorare
 Prin ceî ce'l asculta.

Femeile se 'ntrebă cu voci tremurătoare,
 Dar nimeni n'a sciut
 Ce este, ce 'nsemnează acordul de plânsore
 Ș'acel necunoscut !

* * *

D'atunci palatul este deșert, ș'acel fatale
 Și lamentabil cânt
 Resună 'n meșul nopții prin sala nupțială .
 Și pierce iar pe vânt !

1869.

SĂRUTAREA

Când noaptea e senină și luna argintată
Străbate prin cortine cu zîmbetu-i gelos,
P'un pat de voluptate amanta amarată,
Pe jumătate 'n umbră, suspină languros.

Și, colo, la feréstră, amantele ei cată
Spre ceruri, și se 'mbată de visu 'i amoros;
Apoi întorče ochii spre juna adorată
Și murmură un nume întim și grațios.

El vine lângă dânsa, și mâna lui ce tremă
O pune după gâtul-i... fericea e extremă . .
Tăcerea e profundă, și totul adormit.

Și brațele ei albe îl strângă cu înfocare,
Și buzele lor calde s'atingă, și 'n sărutare
Se 'necă, al lor suflet se perde 'n infinit.

INVOCĂȚIUNE LA LUNĂ

☉ stelă radiósă, a căreia lumină
Invêlue pământul în rașele-i ceresci,
Poetii te numiră a nopșilor regină...

Eü nu sciü cine ești!

Nu sciü nimic de tine! Când nóptea e frumósă
Te vêd ca și o lampă ce arde la altar,
Si 'ncet, pe nesimțite, pe calea 'ți azurósă
Treci mândră și frumósă în voluptosu'ți car!

Și te contemlu, Lună, din locuri solitare,
Când dorurile mele mă facă a suspina,
Și 'ți spun a mea durere, și lacrimile-amare
Incepă a înceta!

Tu m'ai vădut adesea, 'm'ai luminat cărarea
Prin nopțile iubite, în timpul fericit;
Și nu te'ai ascuns, Lună, în nori când suspinarea
Pălise al meu suflet, ci dulce 'm'ai zîmbit.

În visuri infinite, cu ochii către tine,
Te'ntreb de fericirea din anii mei trecuți,
Și tu, ca o amantă, cu rațele 'ți divine
Pe frunte mă săruți.

O! Lună, de esci ție saă stea din alte stele
Nu sciă! Dar din castelu'ți feeric, răpitor,
Fii tot tu confidentă a visurilor mele
Ș'al lacrimelor mele unic consolator!

BALADA VÎNTULUI

I.

Vînt cu aripî diafane
Ce 'n fantasticul teŭ sbor
Viî din țeri eoliane,
Viî, și treci ca vis ușor!

Pentru ce câte o dată
Tu esci lin și profumat,
Iar când nóptea e 'norată
Esci de ghiacă și turbat?

Silf iubit, tu mi-aduci mie
Când e cerul fără nori
Visuri dulci de poezie
Și profume de pe flori.

Adiind în voluptate
Faci să fluture ușor
Al amantei adorate
Păr buclat, profumător.

II.

Dar în nopți reci, solitare,
Când în mintea mea se strîng
Cugetările amare,
Pentru ce mă faci să plâng?

De ce vocea-ți cobitoare,
Repețindu-se mereu,
Doruri mute, ardețore
Redeșteptă 'n peptul meu?

De ce frunzele pălite
Le răpesci înfuriat,
Și pe strade pustiite
Fugi, urlând ca un damnat?

Pentru ce pătrunzi tu ore
Inghiecat și te strecoři
In coliba unde móre
Proletarul în fior?

De ce aripele tale,
Care bată necontentit,
Amintescă plânsul fatale
Al acelor ce-aă murit?

Pentru ce mugesci tu ore
Și prin nori și pe pamânt,
Și stingi lampa fumătore
Ce veghiaă la mormânt?

III.

Vântule, când este pace
Pe pământ, pe ocean,
Din zefir ce te prefacă
În teribil uragan?

De ce sbori nebun pe unde
Ce de spume s'aû albit
Şi faci barca să s'afunde
În abisul înfinit?

Şi în repede-a-ţi suflare
Rătăcind din val în val,
Tu abaţi fără 'ndurare
Casa mică de pe mal.

De ce 'nnece ruga 'ntonată,
În acest minut d'amor,
De amanta disperată
Pentru miserul pescar?

IV.

A! în nopți de suferire,
Când pălimu în lungi vegheri,
Fioroșa ta mugire
Ne aduce noii dureri!

Taci! și plângerile tale
Le preschimbă în șoptiri
Dulci ca cântul matinal
De speranță și iubiri.

Taci! și 'n loc d'o suvenire
De un dor ce m'a pălit
Adu-mi dulce presimțire
De un timp mai fericit!

Și când marea se agită,
Se fremîntă în nugiri,
Scapă barca rătăcită
D'ale valului isbiri.

Nu mai smulge cu turbare
Aste flori ce-aū răsărit
Pe morminte solitare
Ale celor ce-am iubit.

CÂNTEC PROFAN

I.

Când a noptilor făclie
Se înalță către cer
Respândind peste câmpie
O lumină de mister.

Și pe când în monastire
Totul dörme linistit
Ca 'n locaș de fericire
De căință și șânțit,

Iar tu, singură, pălită,
Inclinî fruntea ta tremînd
Pe o carte învechită
Subt o candelă arđînd,

Cugeți tu atunci la sfinte
Rugăciuni cîntate 'n chor?
Saū la cîntul imprudinte
Al vre unui muritor?

II.

Cînd ardici de pe cap sîntul
Vei umil și virginal
Și apoi îți scoți vestinîntul
Teu cel negru monaçal,

Și 'n a ta singurătate,
Stînd tăcută 'n al teu pat,
Vrei să dormi, dar simți că bate
Sinul teu nematiculat,

Ș'acea Lună 'namorată,
Reflectând lumina sa,
P'a ta frunte 'nflăcărată
Și pe corpul teă de nea,

Spune'mi mie cugeți ore
La al ângerilor chor?
Saă la șoptele-arđătore
Ale vr'unui muritor?

1869.

MEA CULPA

Am plâns în desperare, coprins de îndoință,
Când mâna cea divină voi a mă 'ncerca.
Eü te-am uitat, o Dómnne, în ȃi de decadință...

Dar tu nu mă uita!

Nu mă lăsa 'n abisul profund de necredință,
Ci fă ca să domine în mine voia ta;
Căci e perdut acela ce 'n timp de suferință
Nu scie-a se ruga.

Și dacă vre o-dată pe trista mea cărare
Voiă suspina, părinte, în orele amare
De al vieții dor,

Din lumile celeste trămite-mi o cătare
Să lumineze noaptea juneți-mi solitare —
Speranța 'n viitor.

1862.

ADESEA SINGUR STÂND ÎN VEGHERE

Adesea singur, stând în veghere,
O suvenire d'un cer senin,
În recea noapte și în tăcere,
M'adorme lin;

Și 'n legănarea ei de mistere,
C'o melodie fără suspin,
Ori-ce disgrații și displăcere
Nu mai revin !

Cât e de dulce astă visare
Care mă face fără 'ncetare
    Surîdător!

Dar vântul suflă printre ruine
Și visul sbóră, lăsând în mine
    Tristul meu dor!

1861.

BALADA NEBUNILOR

Am palate somptuoase, unde dormă atâtea rele!
Am și carcere profunde, unde gemu în fiare
grele

„Inocenții!... Inșă astă-đi este timpul oportun
„Am sę le dęrim pe tóte, și prin urletul cel mare
„Ce vor face 'n dęrimare
„Am sę rđđ. . . ęa un nebun!

„Am și legi scrise cu sânge, condice de guvernare

„Ce deosebescă pe ómeni, pe cel mic dintre cel
mare,..

„Inșă ađi din tótă lumea eă le caut și le-adun ;

„Ș'asvêrlindu-le d'odată într'un foc etern și mare,

„Am sê trec cu nepăsare

„Și sê rîđ. . . ca un nebun !

„Am și sacerdoți în care vițiul, ipocrisia

„Se concentrá !... Ađi din temple eă îi smulg, căci
infamia

„Lor profaná Veritatea în acordu-le comun,

„Ș'aruncându'i în infernul turmentării și veghieri

„Al lui Dante Alighieri,

„Am sê rîđ. . . ca un nebun.

„Am pigmei, vili creature, ce trăiescă pentru
mâncare,

„Ce nu voră nici sciă să móră pentru o idee mare..

„Inșă ađi peste tot globul eă îi caut și 'i adun !

„De pe vêrful unui munte, ađi în đioa așteptată,

„Am să'i îmbrâncesc o dată

„Și să rîđ... ca un nebun !

BEA DIN CUPA'MI

I.

Bea din cupa'mi aurată
Surîdënd, iubita mea,
Căci licórea profumată
Va 'ncălđi inima tea.

Suntem singurî ! nóptea brună
Ne ascunde 'n manta sa
Fără stele, fără lună :
Cerul s'a 'nvălit în ea.

Vinul spumă, strălucisce
In cristalul lucitor,
Ca speranța ce zîmbesce
Printr'un vis desfătător !

Să uităm în astă séră
Dorul nostru solitar....
Măine noi vom plânge iară
L'al durerilor altar.

II.

Ca în serbători antice
Incunună fruntea tea
Cu verbine, și ferice
Sórbe vin din cupa mea.

Bea, și buzele-ți pălite
De al dălei suspinat,
Vor suride înflorite
D'al licórei sărutat.

In a noastră cupă pură
Vinul spumă ne'ncetat,
Sórbe, sórbe — o picătură....
Ș'apoi dă-mi un sărutat!

III.

Bea din cupa-mi cristalină,
Și 'n al viselor avânt,
Prin beția ta divină,
Veți șopti un dulce cânt!

Și apoi adormi tăcută
P'al meu pat profumator,
Legănându-te perdută
Intr'o lume de amor!

1865.

MIRÉSA STRIGOIULUI

Legendă

Amor, speranță, fericire, adio! De ce
nu pot să adaug, suvenire, adio?

Byron.

I.

Iar ziua se stinsese, și noaptea maestosă
Pământul învelise cu aripa-i umbrósă.
Era în tot tăcere; nici vântul nu sufla,
Dar norii groși și negri mai mult o 'ntuneca.
Și candela divină, prin negură 'nvelită,
Părea ca o vestală cu fața-acoperită.

Și arborii de tómnă staü triști și desgoliți
Ca umbre, ca năluce prin nópte rătăciți.
Iar colo 'n cimitire, sub sălcii plângătóre,
Luceău, pe la morminte, luminii tremurătóre;
Și paserea funestă, în giurul lor sburând,
Trecea pe lângă ele stingându-le pe rând;
Apoi, oprindu'si sborul, p'o cruce dărîmată
Veghia prin întuneric, tăcută, nemișcată!

O liniște adâncă domnea peste pămênt,
Sinistră, fiorósă ea cea de la mormênt.

II.

Ce sunt óre aceste accente răpitóre
Ce vinü sê intrerupă tăcerea domnitóre,
Ca rađa de speranță ce, 'n ore de vegheri,
Revine sê anime un suflet în dureri?

III.

La curte era nuntă și mare veselie
Căci Dan Basarab Domnul unise p'a sa fie,

Maria sa iubită, cu junele Costin
Din sângele cel nobil al bravului Sorin.

IV.

Palatul reședinței lucea 'n lumină pompoasă,
Fanfarele de nuntă sună armonioase ;
Bătrânul Domn, la masă cu căpitanii sei,
Ședea printre frumoase și tinere femei ;
Alătura de dânsul sta tânăra domnișă,
Frumoasa lui copilă, purtând peste costiță
Betela nupțială, ce 'n giurul ei cădea
In valuri aurite.

Dar pentru ce și ea
Nu 'ncercă veselia acelor ce s'animă ?
De ce fruntea ei jună, dar palidă, exprimă
Durerea, și din ochi'i, atât de 'ncântători,
De ce curgă, se revarsă torente de plânsori ?

V.

Și unde era óre Costin, junele mire,
In astă oră dulce de cânturi și iubire ?

Ospéțul începuse, făcliele lucea,
Și nóptea 'naintase și el nu mai venea !
In diminéța ȃilei prea scumpa lui Marie
Voios o condusese l'altar, la cuuunie,
Ș'acuma, când ospéțul de nuntă se 'ncepea,
De ce nu lua parte alătura de ea ?
Avea el o amantă iubită și la care
Atuncea se dusesse, să pună-o sărutare
Pe fruntea-i adorată, să'i ȃică c'un suspui
Un lung și trist adio ? . . . . Saū ce făcea Costin ?

VI.

Femeile se 'ncântă d'accente amoróse
Osteniī 'n armătura mărețe, belicóse
Felicita prin cupe pe Domn ce ne'ncetat
Tot caută cu ochiī pe mirele-așteptat ;
— Dar unde e acela ce fiica mea adoră ? —
Intrébă-atuncea Domnul pe cei ce 'l înconjoră.

VII.

Verginele timide ca tineriī lor anī,
Imbată de speranțe pe braviī căpitanī,

Aşa c'acele cânturi suave, de amóre
 Ce vină sã ne desfete în ȕi de serbătóre.
 Fãclia nupțialã cu strãlucirea ei
 Da mult mai multe graȕii frumóselor femei.
 Şi vinul ce spumézã în cupa auritã
 La cânt şi veselie pe toȕi mesenii 'nvitã.

Îar Domnul se întórce spre bardul cel tãcut
 Ce pare cã suspinã d'un dor necunoscut.

VIII.

— Când totul se îmbatã d'o dulce bucurie
 De ce 'ȕi apleci tu fruntea, o barde, 'spune mie?
 De ce, june strãine, esci palid şi tãcut,
 ȕi-e dor ȕie de locul în care te-ai nãscut?
 Saũ care suferinã atãt de arȕetóre
 Consumã al teũ suflet în ȕi de serbătóre?
 Când totul îȕi suríde într'un domnesc festin,
 De ce sã plãngi tu óre, tãcutule strãin?
 Ia harpa ta, o barde, şi 'ntonã o cântare
 D'acelea ce transportã o junã cugetare. —

Iar bardul se fuclină. Pe chipu 'i întristat
Se vedă urme de plânsuri de lacrimi ce-a vărsat,
Apoi își cere harpa, suspinu'i se 'ndoesce,
Iar mâna'i înghiecată pe córdă retăcesce.

IX.

— O Dómne, în junețe d'un chin consumător
Declină a mea viață, presimt că am să mor.
Acordul cel de nuntă îmi pare-o melodie
Fatală, ce-o durere mai mult 'mă-aduce mie.
Străin în aste locuri în van voiū căuta
Pe harpa 'mī svânturată un cânt a întona.
E dulce transportarea în țile dulci și line,
Dar astă fericire nu este pentru mine.
Și staū aicea, Dómne, cu sufletu-abătut
Căci sórta nu 'mī surîde ca 'n timpul ce a trecut.
A fost o țī o dată când cupa fericirii
Fu plină pentru mine. Sorbiū ale iubirii
Delicie visate în anii mei de dor,
Și harpa mea vibrat-a d'un cânt desfătător.

Dar, vai! acele timpuri trecură și 'mî luară
Cu ele fericirea, și 'n inimă-mî lăsară
Un dor ce nu se uită. O! Dómnne am sê mor
In anii tinereții străin și plângător!
In van resună dară accentele divine.
In van! d'acum 'nainte nu vor afla în mine
De cât un trist resunet, ș'un plâns neîncetat,
Ș'o lacrimă-ardătoare d'un cânt îndurerat. . .

Și tu, harpă iubită, ce 'n timp de fericire
Mă desfătaî în nópte c'un cântec de iubire,
Acum, când a ta córdă resună plângător,
Sfăramă-te mai bine ca sufletu'mî în dor!
El ȃice, ș'a lui frunte pălesce, și d'o dată
Aruncă a lui harpă ce cade sfărămată,
Și córdele 'i ce vibră d'ast cânt misterios
Se rupū, lăsând în sală un echo dureros.
Și vocea lui se 'nnecă, d'a inimei simțire,
Spre ténêra Domnișă așintă-a sa privire,
Maria în betélă ascunde ochii sêi
Căci lacreme torente se scurgū mereū din ei.

X.

Toastele 'nctedă ! Tot intră în tăcere
Sinistră ca cântarea cea plină de durere.
Acel ce staă de față cu sufletu 'ntristat,
Își uită veselia, l'al bardului cântat.
Privirea rătăcită a palidei mirese
Preschimbă bucuria în doruri ne'nțelese,
Asemenea ca lampa ce 'n nópte s'a pălit
Când ora de 'ntristare și doliu a sosit.

Și nóptea 'naintedă, și cupele staă pline,
Dar niminî nu le-atinge, Costin încă nu vine,
Nu vine s^e anime osp^ețul nupțial !

Afară bate v^entul, minutul e fatal.

Făclia nupțială se mișcă, se pălesce !
Iar Domnul se 'nfióră, s'ardică și privesce
Spre masă, și în giuru-i c'un ochiú tremurător
Și vede consternarea pe fața tutului.

De ce 'ți sfărami tu harpa, o barde mult iubite,
 În cânturi dureroase ca 'n ȃilele 'nnegrite ?
 De ce tăceți acuma și voi, o bravi mei ?
 A vóstră intristare consumă pe femei. —
 El ȃice, spre Maria se uită cu mirare. . . .
 Maria 'și plécă capul c'o lungă suspinare.

XII.

Dar cine este óre acest noú comesean
 Cu fața 'nfășurată în mantă de oștean ?
 Vedeți ! c'un pas nesigur străbate 'ntinsa sală.
 Privirea'i se 'ndreptédă spre masa nupțială ;
 S'apropie, s'opresce, stă nemișcat și mut.

Dar cine este óre acest necunoscut ?

Apoi șéde la masă, și 'ncet capul aplécă,
 Cu mâna stângă-ardică în sus o cupă sécă !
 Convivií îl contemplă uimiți, înfiorați,
 Dar nu pot sė 'ntrevađă de cât doi ochi fixați.
 — În sănătatea vóstră, o Dómné, astă cupă
 Deșert — ȃise străinul c'o voce stinsă ; după

Acea, preblându-și spre toți privirea sea,
S'opresce spre Maria. — M'aștepți, mirésa mea. —
Maria îl privesce, c'un țipăt de teróre
Simțirea 'i încetédă. O! nópte 'ngrozitóre!
Și Domn și căpitaniî scotú spada, dar acest
Străin își desvelesce figura lui.

Funest

Minut fuse acela în care toți veçurá
Acéstă morméntalá, oribilá figurá.
Costin, vedeți e dēnsul! — strigará ei pe rând.
— E mirele, o! Dómne, — Și Domnul tremurând
S'apropiá de dēnsul: — Costine, ce durere
Turmentá al teú suflet în ore de plăcere? —
Străinu-abia respunde; din peptul lui secat
O voce de tot stinsá îngâná: m'ați uitat!
Ș'un rís amar, demonic răspunsu'i însoçesce
Ș'o șoptá ne'nțelésá pe buza'i retăcesce.

Afará vântul noptii mugesce 'nfuriat
Ș'un echo de oróre prin săli a resunat.

XIII.

Apoi lângă mirésă străinul se aşedă,
Cu mâna lui lividă tăcând o 'mbrăcişedă,
El pare c'o contêmplă dar ochiul lui fixat
E fără de lumină, şi c'un surîs damnat
Incet ardică mâna, şi după gâtul june
Al sarbedei mirese străinul o depune.
Cu vinetele'i buze c'un zîmbet retăcît
El pune-o sărutare pe chipu'i vestejit;
Din ochiul lui se scurge o lacrimă amară
Ce 'nghiaţă pe figura'i prelungă şi bizară!

Dar iată că Maria s'agită! Chipul ei
Esprimă disperarea. Ea caută spre cei
Ce staū uimiţi de faţă şi mâna'i virginală
Apucă, smulge — aruncă betelă nupţială!
Nebună, despletită, alérgă către bard,
L'atrage lângă dênsa cu mâinele'i ce ard:
— Veţi tu, îi dice dênsa c'o voce înneacă,
E mirele, e mortul! . . . O! sórtă ne'mpăcată,

E crima ce-am comis-o, e spectrul lui Costin;
Stiletul e 'n grădină! O scapă-mă de chin!
Tu scii că îți jurasem eterna mea iubire
Și l'am ucis pe dânsul, căci tu ești al meu mire!
O! să fugim! căci iată voiesce să mă ia...
Mirésa lui e mórtea, eú sunt mirésa ta! —
Ea ȃice ș'apoi cade de gemete sdrobotă
Și vocea ei espiră pe buze. Retăcită
Ea încă se mai uită cu ochii rugători
Spre bard ș'apoi recade.

O nópte de fiori!

Și Domnul, ca și bardul și toți mesenii, tremă!
Tăcere'n tótă sala, terórea e extremă!

Și capul ei l'aplecă pe brațul lui. — Aș vrea
Să spuiú, Mărite Dómnne, s'ascultí o istorie,
Poveste neuitată, din timpí ce nu se scie.
Și voi, ce sunteți astăđi aicea adunați
La masa cea de nuntă domnescă, ascultați!

A fost un Domn o dată, bătrân. Avea o fată,
O tânăra domniță, de junî nesărutată.
De sóre nevăduță. Un june căpitan,
Vedînd-o, o iubescé. El cercă într'un an
S'o uite, dar nu póte; apoi îi cere mâna
Căci ea era frumósă, bălae ca și đina
Iléna-Cosinzéna cu pěrul aurit.
Bătrânul Domn 'i o dete voios și fericit.
Dar, Dómne, ursitórea fu crudă d'astă dată:
Se face însoçirea de mire asteptată;
Dar, după cununie, socia din amor
In peptul lui înfipse un fer ucigător
Căci ea iubia pe altul! —

Aci a sa narare

El pare că 'nterupe, apoi cu o mișcare
Lăsând să'i cađă manta, arată întristat
O vulnere adîncă în peptu'i sângerat.

— Și niminea nu scie că el nu mai trăesce!
Dar séra, când ospěțul pe toți înveselesce,

El vine și voiesce să 'și ia mirésa sa !

Așa a fost o dată, și ađi este așa.

Eu sunt ca acel mire. Venit-am la serbare
Să 'mă iaă a mea mirésă și 'n locuri solitare,
Ce niminî nu le scie, să merg numai cu ea
Să uit a mea viaă, să'Y spuiă iubirea mea. —
Đicënd, amar zimbesce ! iar mâna'Y îngheăă
Se jăcă cu cosiăa miresei nemișcată.
Și 'n liniștea de mărte intonă acest cânt
Ce pare că s'acórdă cu mugetul de vânt.

XV.

— Iubita mea mirésă, tu care altă dată
Erai așa voiósă, de ce stai întristată ?
In nóptea nunței nóstre de ce nu mă privești,
C'o lungă sărutare de ce nu mă 'ncălđesci ?
El đice ș'o sărută... fatală sărutare !
O urmă sângerată pe chipul ei apare !

— Deșteptă-te, Mařio, din somnu'ți prelungit
 Și uită-te la mine, la mirele'ți iubit :
 Ridică-te, iubito, să mergem împreună
 În camera de nuntă... Afară e furtună
 Și nóptea e adîncă ! Minutul așteptat
 Încet, încet se scurge, tu dormi neîncetat,
 Desteptă-te, Mario, să pot simți fericea
 Promisă în capelă. Ce ! tu nu știi c'aicea
 Nu este locul nostru, deliciul visat,
 Nici patul nupțial ce tu l'ai preparat ?
 Într'ênsul reutatea nu pôte a petrunde,
 Prin albele'i cortine stiletul nu s'ascunde !
 Frumósă mea mirésă, deschide ochii tei
 Ca rașele dintr'ênșii s'anime pe ai mei! --

XVI.

Resunetul cântării în sala cea tăcută
 Lăsa o 'ntipărire oribilă și mută.
 Maria nemișcată și palidă ședea .....
 A morții mesageră respunse pentru ea.

D'o dată în tăcere s'aude 'n depărtare
Cocoșul dimineței! Și spectru-atunci tresare,
Și mai ușor ca umbra, ca vis a dispărut!

Cocoșul cântă iară... și vântul a tăcut!

XVII.

A doua zi de noapte aflară în grădina
Domnescă un cadaver! Pălit, ca și verbina
D'a vântului suflare, Costin era 'nghiețat,
Intins lângă o bancă, cu peptul sângerat!

XVIII.

În fundul unei selbe, de lume depărtată,
Era o monastire bătrână, ruinată
De timpuri; și pe ziduri de vânturi abătuți
Sta edera uscată din secolii trecuți!
Acolo intristarea domnea, și călătorul
Trecând câte o dată, nu sta nici la izvorul

Din vale, ce de arbori bătrâni era umbrit,
Nici se uita spre turnul de lemn și învechit.
Acolo era schitul a cărui pörtă mare
De fer era închisă, și unde solitare
Staü fetele avute, trimise de ai lor
Së espiede'n lacrimi simþirile d'amor!
Asil de penitenþă, în care-a lor iubire
Căta a fi uitată, și pentr'o fericire
De un minut, së 'ncerce amare remușcări;
Căci boltele umide sunt fără consolări!

Dar, vai! niminî vr'o dată nu va putea së 'nnece
In inime amorul, nici va putea së sece
Torentele de lacrimi ce curg neconþenit
Când totul ne desparte de ceea ce-am iubit?

XIX.

Acolo unde vocea verginelor perdute
Căta së se înnece în pepturile mute

D'atâtea suferințe, ca sufletul cernit,
Acolo unde nimeni vr'o dată n'a zîmbit,
Cu inima înfrîntă, lăsată fu Maria
Ursită a'și petrece în lacrimi junia.
Acolo părăsită în negrul ei vestmînt
Simți c'a ei viață se 'nclină spre mormînt.
Nici plîngerea, nici ruga, nimic n'o pôte face
Să uite-a ei restriște; a inimii ei pace
S'a dus, și cine scie, ce dor mai veninat
In cartea sa fatală destinul 'i a 'nsemnat.

XX.

Și nopțile sunt grele, ș'acea singurătate
Le face mai amare. Când somnul o abate
Maria par'c'aude o șoptă de amor
Prin vise agitate. Apoi un vînt ușor
Incet pare că trece cosița să 'i resfire. . . ,
Ș'un om, umbră bizară! . . . E ore amăgire
A viselor perfide? Dar nu, el lângă ea
Se pare că s'aședă și 'n brațe vrea s'o iea.

Și buzele-i le-atinge de sinul ei ce tremă ;
 Să fie óre bardul, iubitul ei ? Supremă
 Ceréscă bucurie ! Dar pentru ce răcit
 Și dureros să fie sărutu-i prelungit ?
 Ea simte că 'i inghiață tot sângele. Privesce
 In giuru-i și pe niminî, pe niminî nu zărește !
 Dar, colo, la feréstră apare-un chip strein. . . .
 Oróre ! . . . este spectrul, figura lui Costin !
 Atuncea se deșteptă, și visul ei dispare,
 Și plânge, și se rógă cu lacrimi amare,
 Și niminî nu răspunde la plânsu-i arđător
 De cât pasărea morții cu glasu-i cobitor.

XXI.

— Văđut-ați voi vr'o dată pe junele ce vine
 Adesea la Domnița ? — Așa vorbea 'ntre sine
 Surorile de doliu. — Eü par'că l'am văđut
 Puțin ascuns în umbră. O ! cât e de plăcut !
 — Țicea una din ele — El are o figură
 Prelungă, amorósă, o ! Dómne, ce statură !

Când vine nu s'aude, c'un pas de tot ușor
Străbate galeria și ochii lui d'amor
Lucescū prin întuneric! —

— Când mergem la 'nchinare,
Răspunde o bătrână, — el fuge și dispăre;
O! nu vorbiți de dânsul, voi nu știți ce va fi
Eū l'am zărit o dată, și nu 'l voiū mai zări.

Era adâncă nópte. D'o dată 'n depărtare
Un tropot se aude, ș'un cal negru și mare
S'opresce la fântână subt arborul uscat,
Ș'un om, 'nalt și subțire, în negre imbrăcat,
Sări jos de pe dânsul! A fost o arătare,
Nălucă blestemată, nu știū, dar mi se pare
Că el în cimitirul cel vechiū a dispărut!
Apoi, o! Dómne sfinte, cu spaimă l'am văđut
Mai iute de cât vântul trecând prin galeria
Ce duce la Domnița!

A stat mult la Maria. —

Adause bătrâna c'un glas tremurător
Făcându-și semnul crucii, coprinsă de fior!

— Din ȃi în ȃi Domnița vedeți cum se pălesce,
A ochilor privire se stinge. Se topesce
Ca cêra, și pe chipu'i secăt și abătut
Staă urme 'nvinețite cum nu s'a mai văđut!

XXII.

Maria 'n tot d'auna plângea d'a ei durere;
Ș'adesea ori în nópte, în lunga ei veghere
Cânta un cânt de doliu ce echo nu avea,
Căci vocea-i înneacă în plânsuri se stingea.

— In astă monastire închisă, svênturată
In anii tinereții de lume sunt uitată!
Și inima-mi coprinsă d'un chin sfișiator
In van mai tot doresce un timp încântător,
Ca paserea ce cade și móre întristată
La marginea fântănei adîncă și secată,

Văduiü nefericirea, ş'amorul meu perdut
Atunci când mă cređusem ferice un minut.
Vai! unde e amorul ce 'n nopři de bucurie
Speranęe aurite, surıs mi-aducea mie!
Atuncea când un cântec al bardului iubit
Vibra în al meu suflet de el întinerit!
Acum nu 'mi mai remâne de cât o amintire
Fatală, durerósă ce 'n nopři de suferire
Şi 'n ęile de veghiere, revine-adesea ori
S'adauge în suflet turmente şi plânsori!
O! dulce suvenire, de sărutări, d'amóre,
De timpuri d'altă dată, de ce nu te stingi óre,
Precum se stinge lampa ce fumă la mormânt,
Când sună međul nopři prin negură şi vânt!
O! stinge-te şi lasă p'o biată svânturată
Să uite şi să móră de doruri consumată. —

XXIII.

Aşa cânta Maria cu lacrimi de dor,
In ęilele nefaste, trecutul de amor.

Și fie-care vorbă și sunet din cântare
In inima-i zdrobită lăsa o suspinare;
Apoi ș'apleca capul pe pept și cugeta....
Și candela 'n tăcere ca ea se consuma.

Etate a juneții, o! cât esci de frumoasă
Când sôrtea ne protege! Atunci esci radiósă,
Atunci esci primăvara vieței omenesci!
Dar cât de durerósă și cât d'amară esci
Când sôrtea ne apasă nebună, furiósă!
Atuncea, o! junețe, esci iarna viscolósă
Ce fruntea cărunțesce și lasă pustit
Un suflet de iubite ilusiî amăgit!

XXIV.

Și nóptea vénea tristă cu ore fioróse,
Cu vise intrerupte de plângerî dureróse,
Prin sânta monastire nimic nu se simțea,
Dar murmure sinistre Maria aușea;

Ș'o umbră, o fantasmă c'o gură rece, mută
Pe sînu-i și pe brațe părea că o sărută,
Dar nu vedea pe nimeni, căci capul ei ardea...
Speranțele perdute prin mintea ei trecea.
O mână în tăcere, prin nopțe nezărită,
Părea că îi mângâie cosița-i despletită;
Ș'un braț lung și de gheață încet o 'mbrăcișa
Ș'o frunte și mai rece pe frunte-i se 'nclina,
Și spectrul prin suspine și murmure ușore
Părea că își exprimă simțirea de amore!
Și 'și depunea sărutul pe sînul arđător
Al palidei vergine, sărut ucigător!
Afară vîntul nopții plîngea cu 'nfiorare
Prin selbă și prin vale, ș'acéstă turmentare
Dura pîna când tuciul din turnul solitar
Chiemă pe penitente să vie la altar.

XXV.

Dar unde era bardul ce 'n nopțea cununiei
Spusese-a sa durere în limba armoniei?

In carcere profundă viața 'și consuma
Lăsat se móră-acolo uitat. Durerea sa
Adîncă îl turmentă. O și trece, și vine
O nópte ș'apoî alta, dar lungele-i suspine
Nu potú a se 'nterupe în peptu-i desolat.
El nu are nici harpă se pótă inspirat
Sé 'și cânte suferința pe córdele-i sonore,
Sé 'și mai aline dorul penibilelor ore.
— Mario, dicea dênsul, îți jur pe Dumneđeú
Că tu vei fi salvată, ș'atunci amorul meú
Va fi mai demn de tine! — Dar astă suspinare
Lăsa în profumdime o surdă resunare!
Ca unda care geme sub malul de granit
Bătută de tempestă, când cerul e 'nnegrit.

XXVI.

Trecuse-un an de doruri, cu nopți de insomnie,
Cu plânsuri și lamente. Maria în junie
Vêduse nimicite speranțele d'amor!
Venise iară tómnă cu vântul cobitor,

Cu nopți și zile sumbre, și recea 'mbrăcișare
A spectrului de nopțe, și vëlul de uitare,
Și hainele de doliu, ș'al penitenței cânt
Părea că îi prepară în umbră un mormânt.

Era o nopțe négră, profundă, fiorósă,
Pe turnul monastirii o pasere hidósă
Țipa. Vântul de tómnă prin negură-afundat
Ducea cu el departe lamentul blestemat.
Și lampa ce 'ncălđesce mormintele răcite
Atuncea se stinsese ; și șópte prelungite
Din selba desgolită venea din când în când
Pe frunțele de arbori pälite de curënd.
Sub candela suspinsă la crucea salvátore
Maria, în genuchie atunci tremurátore,
Șoptesce-o rugăciune țesută cu suspin
Din buzele-î pälite, secate d'al ei chin.
Apoi cu o privire profundă, 'ndurerată
Se 'nchină și sărută imaginea-adorată!
A doua zi sta mórtă cu capul înclinat
In locul unde nóptea a plâns și s'a rugat !

XXVII.

D'atunci și pînă astă-ți în ora nopții brună
Apare o fantasmă, la rațele de lună.
Trecînd printre morminte c'un pas tremurător
Ea plînge și îngână un cântec de amor!
În haine de mirésă ea este îmbrăcată
C'a 'n nóptea cununiei fatală, blestemată.
Ea șede lângă-o piatră rēcită de curênd
Ș'apoi luând-o 'n brațe, șoptesce suspinând:
— O! barde, veți ce nópte frumósă de amore!
Acum e nunta nóstră, e și de serbătóre;
Acésta este ora ce-atâta am dorit,
Aplécă-te pe sînu-mi, o barde mult iubit!...
Un rîs amar, sardonice, eșînd dintre morminte
Parodiéđă-aceste lamente și cuvinte.
Și vocea ei se stinge în peptul ei de dor,
Și lasă în tăcere un echo cobitor.
Apoi iar se lamentă și pare că răspunde
La vîntul care trece prin frunđe și s'ascunde;
Și când în depărtare s'aude-al șiilei cânt,
Sărută recea piatră și intră în mormênt!

NÓPTEA E LINĂ.

Nóptea e lină
Dulce, senină,
Murmura undei trece prin florî;
Iar eũ în mine
Printre suspine
Plâng ȃile albe de serbătorî.

Vocea-mi odată
Fu animată
D'un cânt ferice și de amor ;
Ađi în tăcere
Și in veghere.
Ea este mută, stinsă de dor.

Totul în lume,
Flori și profume,
Vise de aur, speranțe mor !
Tot ce trăesce
Tremă, pălesce
Lăsând în urmă plânsuri și dor.

1867.

CÂND TOȚI D'AMOR S'ANIMĂ

Când toți d'amor s'animă, în ore de serbare,
In splendide serate, în cânturi și festin,
Ca statua răcită tu stai în nemișcare
Și 'nnece o suspinare în sînul tău vergin.

Și cîrda cînd resună și 'ntîna o cîntare
D'acelea ce preschimbă surîsul în suspin,
De ce avîntul notei urmezi cu-a ta cîntare
Și par'că sorbi în tine al cîntului venin?

Iubit-ai tu vr'o dată ? și sufletul teă june
Perdând ilusiunea — ca lampa ce apune —
Declină în vegheri ?

Atunci adu'ți aminte că numai în suspine
Trăim. Dulcea Speranță cu aripe divine
Alină-orî-ce dureri !

1862.

FANTASIE RITHMICĂ

Mai ții minte-atuncea când
Stând
In tăcere amândoi
Noi

Contemplam cerul senin
Plin
De lumină și stele miș
Vi?

Și apoi cu un suspin

Lin

Iți spuneam amorul meu

Eă?

Maî ții minte-atuncea tu

Cu

Ce amor mă 'mbrățișai?

Vai!

Tu erai un ideal

Al

Visului ce mă nutrea

A!

Maî ții minte-un jurământ

Sfînt

Ce adesea îmi făcea?

Maî

Ții tu minte acea ți

Și

Acea noapte-în care noi
Doi

Confundam, într'un sărut
Mut,
Și dureri și bucurii?
Știi?

Astă-ți eu sunt un străin!
Prin
Lumea ta eu trec tăcut,
Mut.

CÂNTECU

Meşul nopţii 'n depărtare
Sună trist şi prelungit;
Valul muge cu turbare
Şi m'alungă 'n infinit.

Barca mea p'acéstă mare
Tempestosă — a rătăcit:
Căci lumina de salvare
In nori negri s'a 'nvelit.

Intunericul e mare
Și tremânda mea chemare
Printre vânt s'a risipit

Suspînând fără 'ncetare,
Pe a undelor spumare,
Eû trec singur și pălit.

1864.

CHITARĂ

Pe unda pură
Care murmură

Sub sărutarea dulcelui vânt,

Vino cu mine,

Și 'n vise line

Să trecem noaptea șoptind un cânt.

Țioa durere
Și displăcere
Din a vieții cupă de dor,
Nóptea 'mbătare
Și sărutare
Din a juneții cupă d'amor.

Unda ușoră
Ce se strecoră
Duce suspinul țilei de dor.
Zefirul spune
Inimei june
Misteriose vorbe d'amor.

In nóptea brună
Care adună
Aici amanții în sărutări,
Singur cu tine,
In vise line,
Uit ori-ce plânsuri și suspinări.

Pe unda pură
Care murmură
Sub sărutarea dulcelui vânt,
Ca resunare
De sărutare
Trece-al juneții ș'al nopții cânt. ·

1863.

R I M E

Sus pe bolta azurie
Luna trece pe un nor;
Iar pe unda argintie
Sbóră zefirul ușor.

Tu ce-animi a mea junie
C'un suris desfătător,
Și c'o dulce melodie
Fără lacrimi și dor,

Spune-mi înc'o dată mie
Acea vorbă d'armonie
Ce mă face rișător;

Căci ea pôte să re'nvie
Al meu suflet d'inertie: —
O! să credem în amor!

1866.

DE ESCI DIN SINUL ȚIORILOR

De esci din sinul țiorilor
Venită 'n astă lume,
Saă din contactul florilor
Din rouă și profume.

De ai din spuma mărilor
Albăța 'ncântătoare,
Din legănatul stelelor
De ai astă langóre.

Și dacă 'n nopți feerice
C'un dulce ideale
Te porți prin lumi angelice
Cu visurile tale.

De ce 'ți uniși cătările
C'o inimă răcită,
De ce 'ți dai sărutările
La cel ce nu palpită!

1859.

CÂNTEC

Colò unde luce lumini voluptóse
Prin albe cortine de lux răpitor,
Acolo trăesce în vise voióse
Frumósa ce-ador.

Eú trec prin mulțime în serí luminóse
Ș'aștept sub balconul de flori, plângător,
S'aud cum intonă accente-amoróse
Suspine de dor!

Și inima 'mî sbóră la dînsa 'n tăcere,
Și trist, singuratic suspin în veghere,
Străin rătăcesc !

Junețea 'mî se 'nclină încet și apune! —
Dar, fraților, cine vr'o dată 'i va spune
Că eî o iubesc ?

1865.

STANȚE

De ce, poete june, lamente și suspine
Să scôtă a ta liră în Ți de sărutări,
Și fruntea-Ți inspirată, tremând, să se încline
Incinsă de sinistre și negre cugetări?

— O! nu căta, copilă, să afii de la mine
Durerea ce domină în tristele-mi visări;
Ea este mai funestă ca rîsul prin ruine,
Mai palidă ca mórtea, în ore de 'ncântări.

O fantasmă îmi trase o dată astă cale!
Ș'alătura de mine cu degetu-i fatale
Mi-arată o tabelă, învăluită 'n vis;

D'o parte o lumină ce pere, se afundă,
De alta întuneric și negură profundă...
E légănul prunciei... ș'alături un abis!

1863.

PALATUL MUNTELUI

Astă-zi vulturii încoronădă
mormintele cu aripele lor ne-
gre, ca și cum pe murii unei
cetăți exterminată de pesti-
lență, ar flutura pentru tot-
d'a-una drapelul morții.

Mickiewicz.

! junii, spuneți-mi mie, de sciți voi unde este
„P'un vârf înalt de munte un maestros pala t
„A cărui frunte mândră, bătută de tempeste,
„Resistă ne'ncetat !

„El predomină 'n giuru-i — din timpuri seculare;
„Prin munte și câmpie e lege voia sa;
„Și vai de inemicul ce 'n órba-i cutezare
„La el ar cugeta.

„Acolo, în palatul acela, un domn mare
„Domnesce în splendóre, d'ai seî încongřurat;
„La dênsul oprimatul își află ușurare
„De rêul ce-a 'ncercat.

„Acolo 'n tot-d'a-una resunetul de arme
„S'amestecă cu cântul ce braviî luptători
„Intonă în triumfurî, când vină se se desarme
„Incoronați de flori.

„Apoi, în nopți de iarnă, alături de cămine,
„Vorbescă despre victoriî ce ei aũ repurtat.
„Copiii, ascultându'i, învață a susține
„Pe omul apêsat.

„O junî, eũ viũ aicea din locuri depãrtate,
„Și rãtãcesc și caut plãngẽnd acel palat,
„Cãci vai ! sãrtea funestã și cruda nedreptate
„M'ahungã ne 'ncetat.“

„— Bãtrãn din alte timpuri! noi scim unde o datã
„A fost palatul mãndru pe stãnce de granit ,
„Dar ađi nu mai existã, cãci sãrtea ne'mpãcatã
„Și órba desunire de mult l'a nimicit!“

„Acolo unde o-datã predomina mãrirea
„Și își afla asilul orî-care oprimat,
„Sunt ađi nisce murî negri pe care suvenirea
„Trecutului ilustru cu erburî s'a 'nsemnat !

„Chîemãrile de luptã prin munđi nu mai resunã !
„Palatul e 'n ruine tãcut și plãngẽtor ;
„Prin sãlile antice ađi bravî nu s'adunã
„Sẽ celebreze 'n cãnturî victoriile lor !

„Al morții vâl se 'ntinse încet peste acele
„Vechi turnuri solitare ce-o dată-a dominat;
„Și astă-zi călătorul trecând pe lângă ele
„Ș'intorce iute ochii și pasă 'nfiorat,

„Și vântul nopții rece suflând p'aste ruine
„S'amestecă cu cântul de paseri cobitor,
„Ce pare că 'mpreună formeză lungi suspine
„Purtate d'un torente în cursu-i mugitor.

„Și 'n orele sinistre prin negrele tempeste,
„O umbră, o fantasmă eșind dintr' un mormânt,
„S'aședă pe o piatră! Și plânge pe aceste
„Ruine.“ Dar suspinu-i se perde printre vânt!

1868.

CUPLETE

In a mea copilărie,
Dupe-un fluture aurit
Rătăciam peste câmpie,
La al sórelui sânșit.
Dar o zîună protectóre
Mă lua la peptul seú
Și'mi đicea pliuă d'amóre :
„Staí și dormi pe sinul meú !“

Maî târziu, în nopți tăcute,
Când durerii m'am supus,
Svânturat, pe căi pierdute
De speranță m'am condus.
Și pe brațele-i divine,
Legănându-mă mereu,
Repetă cu vorbe line:
„Dormi, adormi pe sinul meu !“

Când, în seră d'amore pline,
Transportat d'un cânt divin,
Vream să sting, să 'nec în mine,
Prin săruturi, un suspin !
Surîdend, privind la Lună,
Mă strîngea la peptul seú
Și 'mi dicea în noaptea brună :
„Dormi, adormi pe sinul meu !“

Astă-ți, când copilăria
Și cu tot ce am iubit
Să strecoră cu junia,
Apunend în infinit.

Nu e niminî sã 'mî zîmbescã,
Sã 'mî aline dorul greü
Și 'n deliciü sã 'mî șoptescã :
„Dormî, adormî pe sinul meü !“

Numa 'n insomniî amare,-
In al ñilei revãrsat,
O fantasmã îmi apare
Din trecutul adorat.
Și cu buzele-î de miere
Oferind sãrutul seü,
Îmi repetã prin mistere :
„Taci, și dormî pe sinul meü !“

1867.

?

! dacă acel ânger, din visuri d'altă dată,
Ar vrea să mă mai pórte ș'acum în sborul seü,
Prin 'nalta regiune de lume depărtată,
Prin sântul empireü,

Ș'acolo, sus în sfera cerescă, de 'mî-ar spune
Că vrea să 'mî realise aceea ce voesc,
Cu iuima 'nnecată d'atâta-amărăciune,
Aș cere ce dolesc.

Aş cere să nu 'mî stingă speranţa în junie,
Speranţă ce adesea 'mî alină ori-ce dor;
Şi dacă-ar fi putinţă. . . femeile să fie
Maî pure în amor!

B A R C A

Vedî o barcă 'n depărtare
Cum se lăgână mereu
Prin a valului turbare,
Alungată d'un vânt reu.

Acolo e-acela care
Îl ascept în plângerî eă,
Căci 'mî-e frică de 'nnecare,
Marea muge 'n giurul seă.

Du-te, scapă'l, marinare,
Și 'ți voi da mărgăritare
Și acest buchet al meu! —

— O! în van orî-ce 'ncercare,
Căci pe țermuri de uitare
A descins dilectul teū!

1860.

CÂNTEC DE DOLIŪ

J'ai vu sous le soleil tomber bien d'autres choses,
Que les feuilles des bois et l'écume des eaux,
Bien d'autres s'en aller que le parfum des roses
Et le chant des oiseaux.

A. de Musset.

De-am vădut pe tine jună și frumoasă
In copilăria'mi ce s'a strecurat,
Apărând, în calea'mi tristă, furtunoasă,
Ca o stea când cerul nu mai e 'nnorat.

Au trecut d'atuncea multe primăvere !
Multe flori păliră de al tórnei vânt !
Multe frunți reposă astăzi în tăcere
Intr'un trist mormânt !

Te-am vădut pe tine tristă, plângătoare,
Prin al tinereții vis desfătător ;
Dar la ale mele, cânturi arđetóre
Mi-ai suris c'o șóptă dulce de amor.

Au trecut d'atuncea multe primăvere !
Multe flori păliră de al tórnei vânt !
Multe frunți reposă astăzi în tăcere
Intr'un trist mormânt !

Te-am vădut pe tine, printre nopți cu stele,
Tremurând d'amóre, și pe chipul tei
Am citit fericea tinereții mele...
Ș'am uitat durerea sufletului meu !

Au trecut d'atuncea multe primăvere!
Multe flori păliră de al tómnai vânt!
Multe frunzi reșosă astă-đi în tăcere
Intr'un trist mormânt!

Te-am vėđut pe tine palidă, 'nghieșată
Sub sărutul morșii, p'al teú pat de chin,
Rece ca și vėntul nopșii 'ntunecată
Ce 'și răpi juneșea intr'un lung suspin.

Au trecut d'atuncea multe primăvere!
Multe flori păliră de al tómnai vânt!
Ș'ale mele plângerii sbórá în tăcere
Pe al teú mormânt!...

1869.

DACĂ-O VEȚI VEDEA PE DÎNSA

Dacă-o veți vedea pe dînsa, prin salónele avute
Suriđénd, în nopți plăcute,
D'un acord, desfătător,
Spuneți'i că 'n suspinare
Îi trămit o sărutare
Legănată pe accentul unui cântec plângător!

Dacă-o veți vedea pe dînsa, într'o ți .de fericire,
Sorbind cupa de iubire

Oferită d'un străin;
Aduceți'i, voi, aminte
De trecute jurăminte
Când îmi oferea ea mie tot amorul copilin.

Dacă-o veți vedea pe dânsa contemplând cugetătore
Paserile călătore
In al verilor declin ;
Spuneți'i că, tot cu ele,
Tóte visurile mele,
De când ea nu 'mi mai surîde, așburat cu un suspin.

Dacă-o veți vedea pe dânsa că invocă vre o dată
O imagine-adorată ,
Pentru vr'un infortunat,
Spuneți'i și pentru mine
Să se róge, să se 'nchine,
Căci adesea óră cerul pentru dânsa l'am uitat.

Ș'apoi, dacă se vor stinge ne'ntreruptele'mi suspine
Ce în nopți de doruri pline

Consumară peptu-mî mut,
Căutați-le prin vîntul
Ce va trece prin mormîntul
Solitar, ascuns în umbra cimitirului tăcut.

1864.

NÓPTEA E LINĂ

Nóptea e lină și profumată,
Și luna plină luce 'n senin!
Flórea de rouă pură se 'mbată... -
Dar eū suspin!

Calea vieți'mi e innotată
Prin întuneric simț că declin!
Pentru fericea de altă-dată
Eū sunt strein.

Speranță dulce, consolătoare!
Singură stelă conducătoare
P'acest pământ,

Vino d'animă și încălzește
Inima'mi jună ce se pălesce
D'al sorței vânt.

1866.

ROMANȚĂ

Cerul e negru, vântul suspine
Lasă în nopțe, plânge mereu;
D'ai fi acuma tu lângă mine,
Mi-ași pleca fruntea pe sînul teü.

Ș'atunci ți-ași spune visele mele
Și suferința anilor mei;
Și astă nopțe fără de stele
Ar fi senină ca ochii tei.

Cerul e negru ; vântul suspine
Lasă în nopțe, plânge mereu ;
D'ai fi acuma tu lângă mine
Mi-ași pleca fruntea pe sînul teū.

Ș'atunci ți-ași spune că 'n astă lume
Esci pentru mine far lucitor
Care conduce, noptea, prin spume,
Barca spre țermul surișător.

Cerul e negru ; vântul suspine
Lasă în nopțe, plânge mereu ;
D'ai fi acuma tu lângă mine
Mi-ași pleca fruntea pe sînul teū.

Ș'atunci ți-ași spune, în fericire,
Un cânt d'amóre și răpitor,
Căci, în avântul meū de iubire,
Ași vedea ângerī cântând în chor.

1868.

RÎSUL FATALE

Adesea, năptea, când, în gândire,
Fruntea-mi se 'nclină sub dorul greū,
Un ideale de fericire
Vine s'anime sufletul meū.
Atunci, din mine ver-ce durere
Simț că dispore și numai e;
Inșă un spectru rîde 'n tăcere,
Rîde cu hohot! — Nu sciū de ce!

In nopți de iarnă, de serbătore,
Stând cu amicii într'un festin,
Ridicăm cupe spumegătore
Sorbind din ele suris și vin.
Atunci uit totul, ș'a mea durere
Simț că dispare, și nu mai e;
Inse-amicia rîde 'n tăcere,
Rîde cu hohot! — Nu știu de ce!

Când luna trece p'a ei cărare,
Eū 'mi-aplec fruntea p'un sîn iubit,
Și, c'un resunet de sărutare,
Sufletu-mî sboră prin infinit.
Atunci în mine ver-ce durere
Simț că dispare și nu mai e;
Inse amorul rîde 'n tăcere,
Rîde cu hohot! — Nu știu de ce!

Când, d'ale țilei minute pline
D'amărăciune, plâng desolat,
Speranța, dulce surîdend vine
Și al meu suflet e consolat.

Atunci uit totul, ș'a mea durere
Simț că dispăre și nu mai e;
Însă o umbră rîde 'n tăcere,
Rîde cu hohot! — Nu știu de ce!

Ast rîs fatale mă urmăresce
Și 'nnecă 'n mine ver-ce avînt;
Țiua, m'atristă și mă pălesce;
Nóptea, mă 'nghîțică sburînd prin vînt,
Ș'al lui resunet, plin de durere,
Cînd simț că pîere și nu mai e,
Atuncea, singur vîers în tăcere
Lacrime-amare. — Nu știu de ce!

LA AMANTĂ

Stu scii ce e sonetul în lumea literată
Și ce dificultate se cere a 'l forma;
Și, ast-fel, n'am curagiul nici ađi, ca altă dată,
In stanțe consacrate pe tine-a te cânta.

Ș'apoi — sciiu foarte bine — a fi și tu cântată
Ca dama lui Petrarca, nu 'ți place-a cugeta,
Nici c'ale mele versuri, amică adorată,
Să pótă al teú nume prin secolii a 'l purta.

Dar tu îmi ceri o rimă, o șoptă amorosă,
Ca 'n timpuri ce trecură. Tot jună și frumoasă
Precum erai, esci încă . . . ești nu mă îndoesc !

Dar, vai! ar fi mai bine de 'ți vei aduce-aminte
De vorbele 'nfocate d'atunci, de jurăminte. . . .
Căci astă-zi ești le caut . . . și nu le mai găsesc

NEBUNA

In nopți senine, triste cuvinte,
Printre morminte,
S'audă sburând.

E o femeie, e o nebună,
Care pe lună
Trece cântând.

Buza'i e rece ca și cântarea,
Ca respirarea
Sînului seü ;
A ei cătare este perduță
Și abătută
Sub dorul greu.

P'o piatră mută și inghiețată,
Desfigurată,
C'un ton străin,
Imnuri de nuntă și de 'ngropare
Cântă 'n visare
C'un lung suspin!

Și, svânturată, mereü sărută
Piatra tăcută
De pe mormânt !
Dar și suspinul și sărutarea,
Ca și cântarea,
Se perdü prin vânt !

In nopți tăcute, printre morminte,

Triste cuvinte

S'audă sburând,

E o femeie, e o nebună,

Care pe lună

Trece cântând!

1865.

PE ȚERMUL MĂRII

Selba de stejari muge, norii
se grămădescii; copila șede pe
țerm; unda plânge și tot geme,
copila suspină în nóptea tenebrósă
cu ochii plini de lacrimă,

Schiller.

Si iată, vine nóptea! Aștept fără 'ncetare!
„Dilectul meu amante cu barca a plecat;
„S'a dus, și nu mai vine, s'a retăcit pe mare:
„O! Dómne-ai îndurare de bietul svénturat.

„Și cerul se 'nnegresce . . . și tunetul departe
„Mugesce, vântul bate și stinge al meu far;
„Și valul alb de spumă se 'nalță, se desparte;
„O ! Dómnne-ai îndurare de barcă și pescar.

„E negură adâncă, căci luna nu mai luce ! . . .
„Nu pot vedea nimica de cât valul spumat;
„O ! cine scie unde tempesta îl conduce . . .
„O ! Dómnne-ai îndurare de bietul svânturat.

„Prin vântul care muge, prin urletul de valuri,
„Eă par'că-aud suspinul și plânsul lui amar;
„Dar nu ! . . . e cobeă nopții ce plană peste maluri
„O ! Dómnne-ai îndurare de barcă și pescar.

„Și rama e ușoră și barca lui e mică,
„Dar marea e adâncă și valu 'nfuriat;
„Acum, póte că unda 'l afundă și 'l ridică . . .
„O ! Dómnne-ai îndurare de bietul svânturat . . .

„Dac'ași avea în lume corónă, diamante,
„Pe toate le-ași depune pe sântul teü altar !
„Dar, vai! nu am nimica de cât un biet amante...
„O ! Dómn-e-aí îndurare de barcă și pescar.

„Ce nópte, ce durere ! ce lungă asteptare !
„Și vântul, ca și valul, tot urlă ne 'ncetat ;
„Mi-e frig, el nu mai vine, s'a retăcit pe mare ! . . .
„O Dómn-e-aí îndurare de bietul svânturat,“

RIME ȘI FANTASIE

Când, în nopți fără de stele,
Luna trece sub un nor
Sub balconul dăminei mele,
Eu suspin și cânt d'amor.

Ochii ei, ca două stele
Rătăcite pe un nor,
Conducă cugetele mele
Într'o lume de amor.

Și, apoi, cu aste stele,
Tóte cântecele mele
Legánate pe un nor,

Spunú mereú că doé stele
Staú pe fruntea dulcií mele
Și m'animă de amor.

1865.

NÓPTEA E NÉGRĂ

Nóptea e négră, désă, profundă,
Vântul prin stânce trecè recit,
Valul se 'nalță și se afundă,
Mugind sub malul cel de granit.

Incă o dată rama despice,
Unda spumată, bravi! mei frați!
Și lasă valul să se ridice,
Țermul surîde, suntem salvați!

Pasărea mării, printre tempestă,
Sbóră spre stânce la cuibul seú,
Şi cu o voce tristă, funestă,
Pare că-anunţă minutul reú.

Incă o dată rama despice
Unda spumată, braviî meî fraî!
Şi lasă valul să se ridice,
Ţermul surîde, suntem salvaî!

Farul se stinge, barca plutesce
De vânt bătută, p'un val spumat;
Sub noi, abisul tremă, mugesce....
D'asupra nópte, ceru 'nnoarat.

Incă o dată rama despice
Unda turbată, braviî meî fraî!
Şi lasă valul să se ridice,
Ţermul surîde, suntem salvaî!

Dulcea copilă plânge percută,
Lacrima-i caldă sboră prin vânt,
Și 'ndurerată crucea sărută ;
Ea crede marea că ne-e mormânt.

Încă o-dată rama despice
Unda spumată, bravii mei frați !
Și lasă valul să se ridice
Țărmlul suride, suntem salvați !

* * *

Nori de tempeștă ceru 'ncadrédă,
Vântul pe valuri trece urlând,
Barca s'aventă, unda spumédă,
Dar svânturații pasă cântând !

1862.

CÂNTECE ȘI PLÂNGERÎ

(DIN TABLETELE UNUI NECUNOSCUȚ).

I.

Dia trece și se duce
Și mă lasă întristat;
Nóptea vine și 'mî aduce
Dor mai trist, mai necurmat.

P'a mea cale plângătoare
Trec străin și retăcit,
Și 'n iubirea-mi ardătoare
Eu te chem neconținut,

II.

Am spus Lunei amorose
Că pe tine te iubesc,
Și privirea-i luminosă
Mi-a părut mai radiosă
În azurul ei ceresc.

Dacă-acum ți-ași spune ție
Amorosul meu turment,
Mi-ai răspunde ore mie,
În frumoasa ta junie,
Cu un zîmbet, c'un accent?

III.

O! de-ai sci că pentru mine
Țilele se scurgă în dor
Și că 'n nopți de lacrimi pline
Eă suspin d'al teă amor!.

Dacă-ai sci cât te doresce
Al meă suflet visător,
Mă-ai suride când lucește
Stela nopții fără nor.

IV.

Când te vėd cu nepăsare
Suridėnd d'amorul meă,
Mă consum de întristare
Și de plănsul cel mai greă.

Iar când ochi-ți către mine
Se înturnă în mister,
Intrevėd atunci în tine
Fericirea mea din cer.

V.

Dacă în anii juneții tale
    Tu m'ai iubi,
Pe a ta frunte flori immortale
    Ași împleti.

Dacă în lumea viselor mele
    M'ai însoți,
Aste accente d'amor și ele
    Mai dulci ar fi.

VI.

Pentru ce nu 'mi surîdi mie
Cu surîsul teŭ divin,
Să animi a mea junie
Consumată de suspin?

De nu te-ași iubi pe tine,
Aste cânturi n'ar putea
Să mă facă 'n nopți senine
Să suspin pe urma ta.

VII.

Când ale zilei doruri amare
Și ale nopții triste veghierî
Lăsaui pe frunte-mi o urmă mare
De plăceri,

Și când cređusem că pentru mine
Visuri, speranțe, tot a trecut,
Atunci, frumoasă jună, pe tine
Eu te-am văđut.

VIII.

Tu erai încântătoare
Când, în valțul nebunesc,
Fața-ți brună, rîđetóre,
Strelucea d'un foc ceresc.

Prin cortinele rebele
Ochiî tei strelucitori
Semănaui cu doș stele
Invelite între nori.

Dómna cântecelor mele,
Prin al viselor palat
Căutând urmele tele,
Eü te chîem inamorat!

IX.

Ție-ți place când e lună
Cerul nopții azurat,
Mie-mî place fața-ți brună
S'o contemplan 'ngenuchiat.

Ție-ți place 'n seri senine
Ale stelelor schinteî,
Mie-mî place mult mai bine
Rațele din ochii tei.

X.

Eri la bal, în sala mare,
Și în valțul sburător,
Am depus o sărutare
P'al tei për profumător.

Ș'atunci fruntea-ți verginale
S'a 'nclinat pe brațul meu,
Și 'n strînsórea mîinei tale
Am ghicit amorul teú!

Și palpite de iubire
Am simțit în peptul teú, . . .
Și d'atâta fericire
S'a 'nnecat sufletul meu!

XI.

Și de când mî-ai surîs mie
Cerul nu mai e 'nnorat;
Stéoa nopții e mai vie,
Aerul mai profumat.

Fruntea mea, ce altă dată
Se pălea în cugetări,
Astă-đi este animată
D'aste calde sărutări.

Și, prin cântecele mele,
Tu suspine nu 'ntâlnești,
Câci surîd, serbând prin ele
Bucuriile ȕeresci.

XII.

Așî voi să 'nnec, iubito, al meŭ suflet în privirea
Astor ochi încântători ;
Așî dori să sorb zîmbirea
Astor buze de coraliŭ! Așî dori de miŭ de ori,

Așî dori ca aște rose să remăiă nepălite
Și s'adôrne fruntea ta ;
Ș'aste cântece iubite
Așî dori să te'nsoȕescă ca să nu mă poȕi ŭita.

XIII.

O! dacă lumea ce ne 'nconjoră
Este gelôsă d'al teŭ amor,
Aidemŭ, pe unde lin se strecoră
Prin valea verde micul izvor,

Unde-Aurora Țilei streluce
Lăsând pe iarbă dulci sărutări,
Și unde cântul serei aduce
Noi sentimente, noi încântări.

XIV.

Rađa Lunei depărtată
Din castelu-i azurat
Se reflectă argintată
Peste chipu-ți adorat.

Roua nopții schintelédă
P'al teü pěr fluturător
Și zefirul profumédă
Sînul teü cel arđător!

Brațul teü alb de zăpadă
Mě coprinde tremător;
In grădină-o serenadă
Cântă paserile 'n cor.

XV.

Dacă cântecele mele
De dureri s'ar înneca,
Printre flori, fără de ele,
Al lor eco va sbura.

Și în serile frumoase
El va fi desfătător,
Iar în nopțile noroase
Mult mai trist de cât un dor.

XVI.

Și mâine-a mea iubită, e și de serbătoare;
Dar tu, când te vei duce să rogi pe Dumnezeu,
Să porți pe a ta frunte această mică floare
Și 'n sân buchetul meu;

Și 'n calda-ți invocare, să ceri ca 'nastă lume
Amorul și Speranța să'ți fie conductor;
Și buzele-ți candido să'ngâne al meu nume
Rugând pe Creator!

XVII.

Lasă mâna-mi tremătore
Să repause 'ntr'a tea,
Și privirea-ți visătore
Să se 'nnece într'a mea!

Lasă fruntea-mi arđetore
P'al tĂu sîn a se 'nclina
Ca suspinele d'amore
Să se pótă confunda!

XVIII.

Când te vĂd surđetore
ApărĂnd, iubita mea,
Uit și doruri și plĂnsore
Ce 'mi dĂ mie sorta rea!

Și a mâinelor strĂnsore
Ș'ale ochilor cĂtĂri
MĂ animă de amore
Prin celeste transportĂri.

XIX.

Numai Luna amorosă,
Numai dânsa voiă să scie cât de mult noi ne iubimă,
Că sub rađa-ı voluptosă
Prin grădină retăcimă.

Numai nóptea protectóre
Voiă să scie-a mea iubită ale nóstre transportări
Și cât sunt de arđetóre
Aste lunge șărutări.

Numai flórea ta iubită
Voiă să-ți scie cugetărea și, la niminı pe pămënt,
Să nu spuı că escı pălită
De amor, și d'al meū cânt.

XX.

De ce nóptea este cu mult mai senină
Și rosa exală profume cerescı?
De ce vântul sereı mai dulce suspină!
De când mă iubeșci?

De ce aste cânturi d'amor, de junie,
Pe buzele mele ușor se 'mpletesc? —
Nu știu! Dar îmi pare că totul re'nvie
De când te iubesc!

XXI.

Tu m-ai ținut că 'n astă lume
Numai eu voi fi al tei;
Pentru ce șoptesci alt nume
Când adormi pe brațul meu?

Este oare vr'o iubire
Mai ardentă ca a mea,
Ce, în vis de fericire,
O esprime gura ta?

Nu... nu este cu puțință
Alt amor în peptul tei....
Însă.... oarbă îndoință
A coprins sufletul meu!

XXII.

Lasă, lasă 'ncet cortina
Peste patu-ți voluptos :
Eă mă tem și de lumina
Astui cer primăvăros ;

Căci cu dânsa va pătrunde
Vre un ochiă cercetător
In ast loc care ascunde
Sanctuariul d'Amor !

Dar, ca Venerea antică
Ce din unde apărea,
Vêlul sînului ridică . . .
Esci frumósă ca și ea !

XXIII.

Sórele mândru, d'a sa lumina
In a sa mantă apune 'n nor,
Điua se duce și nóptea lină
Peste grădină
Intinde vêlul ei de amor.

Și suntem singuri, și, în tăcere,
Măinele noastre se strângă ușor;
Florile tremă, și, de plăcere,
Printre mistere
Ca și noi, poți, șoptescă d'amor.

Nimini nu scie, dulce-adorată,
Cât de ardinte e sînul teū,
Și sărutarea ta parfumată
Ce mult îmbată
In astă oră sufletul meū!

XXIV.

Nóptea négră 'ncet dispare,
Điua vine 'n urma sa;
Eū suspin fără 'ncetare
Asteptând venirea ta.

P'al teū pat de voluptate
Dormi, ș'al visurilor cor,
Prin feerice palate,
Ție-ți cântă de amor.

Eă în lunga mea veghere
Și 'n turmentul meu amar,
Ud cu lacrimi 'n tăcere
Căpătău'mi solitar.

Sînu-ți tremă și palpită
Sub sărutul languros
Ca o córdă ce s'agită
Intr'un cânt misterios.

XXV.

Buzele-ți întredeschise
Ce amorul le-a secăt
Imi remindă dulcele vise
Ce în nopți m'aă transportat.

XXVI.

Peste unda adormită
D'ale stelelor luciri
Barca trece liniștită
Legănată de zefiri,

Ast-fel trece-a mea junie
 P'al vieței ocean tăcut
 De când tu mi-ai surîs mie
 Și ferice m'ai făcut.

XXVII.

Iubito, iată, cupa e plină,
 Vinul într'ênsa spumă mereu,
 Sôrbe o dată, ș'apoi te'nclină
 Pe brațul meu!

Sôrbe și cântă, căci bătrânețea
 Măine sosesce, — se nu uităm —
 Și de transportul ce dă junețea
 Să profităm!

XXVIII.

Séra e senină plină de 'ncântare
 In tăcerea sea,
 Dar e mai senină dulcea ta cătare
 O! iubita mea!

Luna e candidă, plină de iubire
Pe cărarea sea,
Dar e mai candidă limpedea'ți zîmbire
O! iubita mea!

Dulce e 'n junețe nóptea primăverei
Ș'aurora sea,
Dar e mult mai dulce ora revederei,
O! iubita mea!

XXIX.

Pentru ce funebre cânturi,
Și lamente, și dureri,
Retăcesc și vină pe vînturi
Peste ani-mi de plăceri?

De ce fruntea mea se 'ncinge
De un vîl apăsător,
Și pe buzele-mi se stinge
Cântul meu desfătător?

Frații mei, a mea iubită
 Sub al morții sărutat
 Și-a 'nclinat fruntea pălită
 C'un suspin îndurerat! . . .

XXX.

De ce surîsul tău de amóre
 Pe ale tale buze s'a stins?
 De ce pe ochii tei o palóre
 De morți s'a 'ntins?

De ce 'n junie mórtea răpește
 P'aceia care credă în amor?
 Vai! a mea minte se retăcesce
 De acest dor!

XXXI.

Tu n'auđi, iubito, nici vocea mea stinsă,
 Nici tristu'mi suspin;
 Și stai în sicriu'ți, tăcută și 'ntinsă,
 Pălită de chin.

Tu nu simți, iubito, sărutu'mi ardente
Pe chipu'ti răcit,
Nici lacrima'mi caldă ce cade 'n torente
Pe sînu'ti iubit!

XXXII.

Aste flori profumătoare
Ce adornă fruntea ta,
O ! mirésă 'ntristătoare,
Suntă funebrele odore
Ce 'n mormânt te vor urma.

Nu suntă rosele roate
P'așternutul nupțial !
Ci suspine 'ndurerate,
Lacrimi triste, presărate
Peste patu'ti mormental !

XXXIII.

Meșul nopții 'ncet resună
In cadență repetat. —
Eă plâng singur. — Noptea-e brună, —
Dorul meă e necurmat!

In biserica 'nvechită
In sicriul mormental
Stă amanta mea iubită
In costumul nupțial.

O făclie solitară
Luminedă fața sa,
Dar lumina'î funerară
Nu e palidă ca ea.

Ale ei mâini înghieçate
De al morții 'mbrăçiat
Staă depuse 'ncruciate
P'al ei pept inanimat !

In a nopții grea tăcere,
Eă repet numele seă
Ce dispare prin mistere,
Retăcind cu plânsul meă.

Sus în turla 'ntunecată
Međul nopții a sunat;
Vântu 'ncepe-acum să bătă...
Plânsul meă e necurmat!

XXXIV.

De când peste ochi-ți se 'ntinse durerea
Și umbrele morții, în tristu'ți declin,
D'atuncea, pe frunte'mi, întinse veghiera
Un vël de suspin!

De când sinu'ți june și cald de iubire,
Iubito, prin lunge turmente 'nghiecă,
D'atuncea speranța c'o tristă zimbire
Din peptu'mi sbură.

XXXV.

Diseră e nóptea teribilă 'n care
Veī sta în morminte... e nóptea d'ântéiū—
Tăcută și rece, culcată p'un tare
Și trist căpétéiū;

De ce ale mele plânsori înfocate
Nu potū sē 'ncăldéscă funebrul teū pat?
De ce aste buze de mórte 'ngھیęate
Nu potū sē s'anime d'al meū sărutat!

XXXVI.

Nóptea, cugetând la tine,
Al meū suflet întristat
Sbórá, sbórá, dar revine
Mult maī trist, maī desolat.

Ochii mei, stinși de vegھیere,
In van cată pe ai tei,
Și prin nópte și tăcere
Retăcescū ca pași mei.

Tristă, tristă, fuse sortea
Ce te duse în mormânt !
Vai ! eă nu sciă ce e mórtea,
Nu 'nșeleg acest cuvânt.

Colo, colo lîngă-o cruce,
Pe mormântul solitar,
Dorul meă mă reconduce
Să suspin, să plâng amar !

XXXVII.

Cine trece, cine vine
Surîdend pe calea sea,
Nu'mă aduce nică un bine
De la prea iubita mea.

Cine scie, cine scie
Prin ce clime, prin ce sferă
Ea surîde 'n bucurie
Saă suspină în dureră !

Noapți și zile de suspine
Pentru or ce svânturat
Trecă, se ducă... însă pe mine
Dorul ei nu m'a lăsat!

Bate vântul și cu sine
Duce frunțele în sbor,
Steaua nopților senine
E 'nvălită într'un nor!

Vântul serei altă dată
Mi-aducea cântecul seü,
Și, din cer, Luna-amorată
Surîdea visului meü!

Fără ea, pe căi streine,
Ađi mă perd in lungi vegheri,
Și trăesc.... dar port în mine
Un desert.... plin de dureri!

XXXVIII.

Pe mormântul teü o flóre,
Suspînând, voiü semêna,
Ce în ñilele cu sóre
De zefirî s'a legăna.

Ș'acea lampă fumătóre,
Ce în nopți te va 'nsoçi,
De durerea 'mî arđătóre
Ne'ncetat îți va șopti.

XXXIX.

Mult am plâns, a mea iubită,
La al Venerei altar,
Când, frumósă, dar pălită,
Ai plecat p'al morțiî car!

Mult am plâns, și ale mele
Suspînări n'aü încetat
Nici când cerul e cu stele,
Nici când este înnorat.

Vântul toamnei care bate
Mult mai trist și mai amar
Mă conduce și m'abate
Pe mormântu'ți solitar,

XL.

Ș'am țin inimei mele în lunga mea plânsore :
O ! inimă, ast doliu etern îl vei purta ;
Căci tot ce-aveam în lume, speranță și amóre,
In Ea se concentra ;

Și or câte surîsurî d'amor, de fericire
Voiu întâlni în lume, ș'or câte sărutări,
Nu vor putea să 'nnece această suvenir
Ș'aceste suspinări !

* * *

XLI.

E P I L O G .

Adesea în veghere, când noaptea e 'nnoată,
Ascult cum plânge vântul c'un eco de dureri,
Și fruntea mea în doliu se 'nclină, desolată,
Căci trist e vântul nopții în ore de vegheri !

O tristă suvenire în sufletu'mi re'nvie,
Și, singur, în tăcere, suspin neconținut !
Al ernei vânt ce bate 'mă-aduce atunci mie
Lamente ce mormântul de mult le-a năbușit.

Colo, colo e 'ntinsă, se mișcă în agonie,
S'agită o amantă p'al morții rece pat,
Un om stă în genuchie, pălit de insomnie,
Și plânge, și se rîgă cu capul înclinat.

O candelă reflectă o rață retăcită
Ce tremă pe figura murindei un minut ;
Suspînul de pe urmă în peptul ei s'agită. . . .
Și vântul plânge-afară, când totul este mut.

Apoi un vël de gheață pe ochii ei se 'ntinde
D'o dată cu palórea pe chipu'i diformat ;
E mută, nemișcată, rēcéla o coprinde . . .
Dar vântul nu mai tace, el muge ne'ncetat!

Apoi urmédă plânsuri, suspine nesfirșite,
Și cântece funebre, și doliu, și dureri . . .
Mormântul o coprinde in brațele-î rēcite! . .

O! trist e vântul noptii în ore de veghierii!

1867.

UNEI CANTATRICE

Tu ai artea sublimă de inime-adorată
Ce scie să vorbescă în limba de 'ncântări !
A ta suavă voce, din buza 'ți inspirată
Sburând, lasă în giuru-î deliciu și visări !

Ș'apoi când se înalță sonoră, cadențată
Și 'ntonă-acele cânturi d'amor, de suspinări —
Atunci sufletul nostru, cu nota amoroasă
Se pörtă 'n regiunea celestei inspirări.

Artistă, avuși puțință d'a face să re'nvie
— Prin dulcele-ți accente — o Martă, o Lucie,
O Gildă, Margaretă. . . . poetice comori!

O! cântă, fă să vibre divina melodie.
Ș'acei ce te ascultă îți dă cu frenesie
Și ați, ca 'n tot-d'auna, aplause și flori.

1869.

ÎN DELIR

Fra o noapte tristă, ș'un vânt de toamnă-afară
Bătea, întrerupându'mi vegherea solitară!
Eram singur în patul durerii, și 'ndeclin,
Cu fruntea 'nflăcărată d'al frigurilor chin.
Disgrațiile mele prin trista-mi cugetare
Mă agitaă, și 'n giuru-mi treceaă rîdënd. Amare
Sunt nopțile juniei când ăilele ce vin,
In locul bucuriei, aducă numai suspin.

Voiam se dorm, dar dorul, în sufletul din mine,
In astă tristă oră, nu vrea să se aline.
Trecutul sta 'nainte-mi cu ȃile de plăceri,
Dar trist ca o amantă pe patul de dureri!
Și colo 'n depărtare, prin lacremele mele,
Vedeam o profundime, un cer fără de stele;
Era o năpțe rece intr'un minut amar;
Stam numai cu Durerea tăcut și solitar.
Și ridicându-mi ochii spre crucea adorată
Ingăn o rugăciune c'o voce 'ndurerată:
— O! când am să gust pacea? și lungele vegheri,
Când ore s'or preface în ore de plăceri? —
Dar astă lamentare părea că se afundă
Prin mugetul tempestei, și 'n năptea cea profundă,
Apoi 'mi 'nclinam fruntea pe căpătăiul meu
Ca salcia ce plânge p'un trist mausoleu!

Atunci simțiam că totul reîntră in mistere;
Tempesta și pendula tăcură. O tăcere
Profundă era 'n tóte, ș'un vânt profumător,
Venind să 'mi stingă lampa, se strecură ușor.

Apoi o melodie divină 'n depărtare
Părea că mă adorme c'o dulce legănare.
Durerea dispăruse, ș'acum, în locul seă,
O fantasmă — o femeie, veșuiă la capul meu!
Era în veste albe, splendide de lumina
Celeste, o cunună de flori și de rubine
Avea pusă pe frunte, și pėru-i aurat
Era 'mpletit cu rose ca sinu-i profumat.
Purta peste tunică centura virginală,
Și 'ntocmai ca mirésa, în nóptea nunții sale,
Era dulce și blândă — dar chipu'i, luminat
D'o sântă-aureolă, părea a fi 'nristat.
Ea sta în nemișcare, dar ochi'i către mine
Era 'ndreptați. Atuncea prin norii de lumina
M'apropiași de dēnsa voind s'o 'mbrășișez,
Cređēnd'o idealul ce-adesea îmi creez!
Dar ea, cletinēnd capul, surise cu 'nristare
Și 'ncet mi 'ntinse mēna c'o dulce căutare.
Dar mēna'i era rece, ca marmura, și grea.
— O! cine ești tu, spune-mi, atât de rece? —

Ea

Surîse iar tăcută, trăgând mâna la sine
Și dispărând, îmi dîse cu-o voce de suspine :
— Copile, eă sunt Mórtea ! fericea, pacea tea,
O vei afla în braçe-mî. —

Ah ! fi mirésa mea !

1865.

DE CÂND SURÎSUL

De când surîsul teŭ de vergină
Peri, se stinse de sôrtea rea,
Fruntea-mi de plânsurî triste declină,
Țile senine nu pot avea.

Cupa vieți'mi e încă plină,
Dar ochiu-mi cată rece spre ea;
Buzele mele numai se 'nclină,
Ca să mai sôrbă licórea sea.

Adesea ore, în seri senine,
Și printre visuri, te văd pe tine
Ca altă dată, tot surîdând ;

Dar, în tăcerea nopții profunde,
Ilusiunea dulce s'ascunde
Și rămâiū singur... și suspinând.

1863.

ROMANȚA REALISTĂ

Când ziua trece, când noaptea vine
Aducând visuri d'amor cu ea,
Spuneți-mi mie, fraților, cine
Face să sbore inima mea? —
Nu e nici ânger, nu e nici fee,
E o femeie
E dōmna A. . . .

Este o brună cu fruntea pură,
Cu pērul negru. . . ochi tot așa!
Buze de rouă, ș'o mică gură,
S'o veți o-dată, n'o poți uita.

Este mai sveltă, și mai ușoară
Ca fulg ce sbóră,
E dómna A. . . .

O mână albă și diafană. . . .
Ș'apoî piciorul și forma sa! . . .
Dar mută fie gura profană
Care va spune de el ceva!
Dar sin? . . dar zimbet? dar. . . cine póte
Să spue tóte
De dómna A. . . .

Buclele sale cad în inele
Rotunđi'i umeri a'i inunda. . .
De n'ar fi dómna noptilor mele
Aș crede-o Zână saú alt-ceva;
Corpul ei june se îmlădie
In frenesie. . . .
E Dómna A. . . .

In insomnia nóstră-amorósă
Uitămú pământul și lumea sea;
Venerea-antică ar fi gelósă
Dacă 'ntr'o nópte ea ne-ar vedea.

Căci e ardinte a mea iubire
Ș'acea simțire
A dómnei A. . . .

Adesea óră ríde de mine
Dacă de sórtă aş suspina,
Mă ia cu dênşa, și prin festine
Cântă-amorósă aria sa.
Nu e bacantă de saturnale,
Dar nici vestale. . . .
E dómna A. . . .

Când ziua trece, când nóptea vine
Aducând visurí d'amor cu ea,
Spuneți'mí mie, fraților, cine
Face să sbóre inima mea?
Nu e nici ânger, nu e nici fee,
E o femeie,
E dómna A. . . .

S O R A M A R I A

Noi eram miresele lui Christ, Domnul nostru, dar seduse de plăcerile lumesci devenirăm infidele, și deterăm lui Cesare ceea ce se cuvenea lui Dumnezeu.

H. Heine.

Deschideți'mi! sunt Sora Maria svânturată,
„Și noaptea este rece, și cerul plin de nori,
„Și porța monastirii e 'nchisă, nemișcată! . . .
„Deschideți'mi, deschideți, o maice și surori.

„Eă viă în mîezul nopții, în orele amare,
„Cînd glasul rugăciunii vî chiamă repetat,
„Căci voiă sî'mî înclin fruntea la sîntele altare...
„Deschideți, sunt o umbră, un suflet blestemat!

„In sînta vîstră pace, voi m'ați uitat pe mine,
„Sciindu-mă perdută!... Vai! anii de plînsori
„'Mi-aă consumat junețea nutrită de suspine...
„Deschideți'mî, deschideți o maice, și surori!

„Tempesta ce mugesce prin valea 'ntunecîsă
„Mă 'nghîță și m'alungă prin nîpte ne'ncetat;
„Și nimenea n'aude chemarea'mî durerîsă...
„Deschideți, sunt o umbră, un suflet blestemat.

„În ora rugăciunii un om veni la mine
„Și 'mî spuse că junețea cu dulcile favorî
„Se trece 'n van... atuncea coprinsă de suspine,
„Am tresărit... deschideți, o maice și surori!

„Mă-a ȕis să viă cu dănsul, să fiă a lui alésă
„Sociă adorată! atunci l'am ascultat
„Uitând că voiă fi unsă a cerului mirésă...
„Deschideți, sunt o umbră, un suflet blestemat!

„Puĕin dupe acésta, perdută, delăsată,
„Vânduı buzele mele cu inima 'n plânsorı,
„Și-apoi, curênd se stinse viața'mı întristată
„Într'un mormânt!... Deschideți, o maice și surorı!

„Deschideți, să pot încă să măı sărut odată
„Pe Christ, pe Salvatorul, amant abandonat...
„O! vântul mă înghiaĕă prin nóptea 'ntunecósă...
„Deschideți, sunt o umbră, un suflet blestemat!“

* * *

Așa plângea fantasma, prin nóptea de mistere,
Dar nimenı nu respunse sinistrelor plânsorı;
În sânta monastire pâliră în tăcere,
Sub negrele vestminte, și maıce și surorı.

D'atunci și pînă astă-zi, în orele funeste,
Când candela se stinge, când cerul e 'nnorat,
Un spectru stînd la pîrtă repetă prin tempeste :
„Deschideți, sunt o umbră, un suflet blestemat!“

L I E D

Țătre dânsa, în suspine,
Al meu suflet visător
Sbóră 'n noștile senine
Imbătat d'al ei amor;

Iar in calea-mi svânturată
Orî-ce flóre s'a pălit,
Căci nu sciū dacā vr'o datā
Aș putea să fiū iubit.

Sbórá, sbórá in tăcere
Suflet june, íubitor,
Și șoptind printe mistere
Spune'i, spune'i al tĕu dor.

1868.

PLÂNSUL NOPTII

Când pe ceruri Luna trece gânditoare
Și suride dulce fragedelor flori,
Printre vechi morminte s'aude-o plânsore
Tristă, abătută, plină de flori !

E un cânt de doliu ce se repetesce
Cum resare Luna, pîn'apune 'n dorii,
Cu al frunzei frémăt care'l însoțesce
Și c'o suspinare plină de flori !

Este o nebună, care'n nopți senine
Vine lângă-o piatră și depune flori,
Candele aprinde, ș'ale ei suspine
Lasă-o 'ntipărire plină de flori!

E în haine albe, și de dor perdată,
Ea își desgolesce sinul în plânsori;
Buzele'i pălite ne'ncetat sărută
Piatra mormentală, plină de flori!

Trista ei durere niminî nu cutază
S'o aline. Noptea ori-ce călători
Trecu pe lângă dînsa și se depărtază
Cu o suspinare plină de flori!

Cînd în nopți tăcute luna gînditoare
Trece și surîde fragedelor flori,
Printre vechi morminte s'aude-o plînsore
Tristă, abătută, plină de flori.

1870.

S O N E T

Te duci! O! făcă cerul ca lacrimile mele
Să pôtă s'e'mi aline un dor necontenit,
Și 'n calea-mi solitară prin nopți fără de stele
Să uit că 'mi ai zîmbit!

Scii tu! Inima'mi jună e tristă ca acele
Ruine, unde totul e stins și pustiit;
Ilusii d'altă-dată disparū, și fără ele
Mă simt nefericit.

Adesea cugetat-am că tu ești pentru mine
Lumina ce conduce în noaptea de suspine
Pe omul retăcit.

Acum totul se schimbă! Te du, dar lasă-mi mie
Credința în iubire și visuri de junie
Prin care te-am iubit.

IMPROVISATA

Tómna vine rece, și tu, svânturată,
Printre vântul nopții, plângi intristător,
Pasere iubită; ziua e 'nnorată,
Sbóră und' te chiamă dulcele teú dor.

Sbóră rondunelă, unde vântul rece
Nu bate, nu 'nghiață crinul inflorit,
Unde legănarea zefirilor trece
Ca surísul dulce într'un vis dorit.

Du-te unde rađa unui dulce sóre,
Îți redă viața și fericirea tea,
Și, cu ale tale aripe ușóre,
Ia și du departe suspinarea mea.

1860.

POETA ȘI MUSA

P O E T A.

Si iată-mă în noapte! Aci p'aste ruine
Inclin tremânda-mi frunte. Străin și retăcit
Ca dânsule în doliu e inima din mine,
Și solitar eă cuget la timpul fericit!

Și córda harpei mele, sub mâna-mi înghețată
În nópte respêndesce un cântec de mormânt,
Ca sufletu-mi dolente ea este discordată,
Ș'un cântec d'alegreță eú nu mai pot să cânt.

M U S A

— Poetă, nóptea-e dulce de rose profumată,
Zefirul primaverii atinge fruntea tea ;
Ce cauți prin ruine, tu, care altă-dată
Te transportai, în nópte, prin inspirarea mea?

Poetă, șterge-ți ochii și lasă-astă veghere,
Esci june, și junețea animă peptul teú.
Poetă,-acórdă-ți harpa și 'n ore de mistere
'Aplécă-te pe sinu-mi ș'ascultă cântul meú !

În sinu'mi de rose s'alină durerea
Și córda s'animă la cântecul meú,
În brațele mele uitând displicerea
Reafli, poetă, amor, Dumneđeú !

P O E T A.

— Ce vrei tu de la mine, fantasmă de durere?
Acum în mezul nopții grințedi neîncetat.
Ce demon te trimite, în ore de veghere,
Să turburi suspinarea și tristul meu cântat?

Tu, care din pruncia-mi, în sărutări avide,
Cu buze de sirenă, amar m'ai consumat,
De ce mai vii acuma, cu șoptele-ți perfide,
Să redesepti în mine un plâns înveninat?

Mi-ai dis : cântă, poetă, speranța, avenirea !
Speranța, avenirea ! iluziuni d'amor !
Și inspirat de tine îmi 'nnecaiū simțirea
Lăsând să 'mi conduci mâna pe córdă visător.

În visuri de poetă pe aripele tale
Plutiți prin alte sfere într'un bizar avânt,
Dar, vai! puțin în urmă mă rătăciți pe cale,
Pe calea avenirii, ce tu 'mi diceai s'o cânt.

Eram copil atuncea când șoptele-ți perfide
Aprinseră-al meu suflet credul și visător,
Eram copil atuncea când mâinele'mi timide
Stampară inspirarea-ți d'un dulce viitor.

Uitându-mă în gîuru-mi să ved realizate
Ilusiuni și visuri din căutul tei divin,
Aflaii realitatea cu buzele 'ngheteate
Rîdînd, și intinđîndu'mi o cupă cu venin !

Și ađi tot ce 'mi rêmâne in astă deceptare
Atât de 'ndurerată, — aicea pe pămînt —
Sunt lacremele mele, și 'n nopțile amare
Suspine ca acestea ce rêtăcesc pe vînt.

Ce cauți dar, fantasmă, in ore de suspine ?
Ce cîntece perfide întoni neîncetat ?
Ce demon te trimite, prin aste vechi ruine,
Să turburi suspinarea și tristul meu cîntat ?

M U S A

— O! und' te duci în noaptea fatală și profundă,
În noaptea disperării, o predilectul meu,
Acolo tot dispăre, acolo tot s'afundă,
Surîsul și credința, amor și Dumnezeu!

Voesci tu ca viața-ți să fie impletită
Cu flori, și 'n bucurie să treci neîncetat?
Dar ai uitat că rosa suavă, 'mbălsămită,
Pe lângă dânsa are și spinii!... Tu ai uitat!

De ce fugi tu de mine? când trista ta durere
Prin cântecele mele adesea-am alinat!
Și 'n sinul meu de fee, străin d'aceste sfere,
Credința și speranța plângând ai reafiat.

Credința și speranța! căci fără ele 'n lume
Te perdi in suferințe, debile muritor,
Ca cela ce dispăre prin valuri și prin spume,
Ca barcă sfărâmată și fără conductor!

Te uită 'n sus, poetă! Un ochiū divin vegheđă ;
Te rógă, îngenuche, ș'ascultă cântul meū,
Căci Dumneđeū protege și bine-cuvintéđă
Pe cei ce speră 'ntr'ênsul.

P O E T A

O ! Dumneđeul meū !

1865.

CERȘETORUL

Creștini și frați ce sunteți, uitați-vă la mine!
„Nu treceți pe bătrânul sărac și rugător!
„Căci sunt strein în lume, trăiesc numa'n suspine;
„Sunt orb, fără putere, și'n Țiua care vine
„N'am unde să-mi plec capul. — Dați, dați la
cerșetor.

„Eü m'am născut în lume în Țile lungi, amare!
„Părinții mei muriră streini și plângători
„Lăsându-mă pe drumuri, și fără de mâncare,
„Și fără de vedere, cerșind în gura mare
„De astă-Ți pînă mâine, creștini îndurători!

„O ! fie-vă 'ndurare, și faceți'mi și mie
„O parte dintr'o pâine; nu mă lăsați să mor
„De fôme 'n fața vóstră ! Și dați, și să vă fie
„Pentru părinții voștri ș'a vóstră avuție;
„De unde dați să crească.—Dați, dați la cerșetori !

„Sunt gol, și vântul bate, și nóptea 'naintéză !
„Eu'mi-am pierdut cărarea. . . , și vântul cu fiori
„Înnécă a mea voce. . . , puterea 'mi încetéză. . .
„O ! credeți'mi și mie, și cerul să vă crézá
„La păsurile vóstre, creștini îndurători !

„Dați, dați ! să vă dea cerul viață și putere,
„Și sânta ȃi de mâine să fie d'ajutor !
„Să vă'ndulcească traiul și ori-care durere,
„Să n'ajungeți ca mine, s'aveți ori-ce veți cere
„Pentru copiii voștri. — Dați, dați la cerșetori !

„O ! dați, și rugăciunea și lacrimile mele
„Să fie ascultate în cer de miș de ori !
„Căci pentru mine 'n lume și nopțile cu stele,
„Și ȃilele cu sóre sunt negre, și în ele
„Mă rétăcesc pe cale, creștini îndurători !

„Dați, dați! fărâmatura ce cade dela masă
 „La cel ce-abia mai poate să spue al seii dor;
 „Și nu vă 'ntorceți capul, și dați'mi ce vă lasă
 „Acum inima voastră, căci n'am nici pat nici casă,
 „Nimic, nimic în lume.— Dați, dați la cerșetor!“

* * *

Așa plângea 'ntr'o sérá de iarnă viscolósă
 Un orb cu mâna 'ntinsă, cerënd la trecători,
 Și rétăcind căduse pe calea'i durerósă
 Șoptind în agonie : „Creștinii îndurători!“

Și mult după aceea, pe când în lungi festine
 Se 'nveseleau avuții cu cânturi și amor,
 O murmură de vânturi c'un echo de suspine
 Părea că tot repetă : „Să dați la cerșetor.“

LUNA TRECE RIȚETÓRE

Luna trece rițetóre pe a eí cãrare !
Vântul légãná 'n tãcere frunțele ușor ;
Nóptea brunã ne protege, dã-mí o sãrutare
Lungã de amor.

Dómnã junã și frumósã, dulcea ta cãtare
E ca stela ce suríde fãrã nici un nor ;
Ș'a ta șóptã de iubire e ca suspinare
Intr'un cãnt de dor.

Totul dörme și din sinul nopții profumate
Roua pică în calicea rosei amorate
De suave flori,

Lasă-mă să sorb nectarul cupei de 'mbătare
A juneței, a iubirii, până nu dispere
Luna printre zori,

1862.

PE UN LĂGAN

Dormi, dormi, reposă, copile, 'n pace ;
Afară vântul suflă mereu,
Dar frigul nopții nu 'ți poate face
Aici în lăgan ție vr'un reu.

Insă'n coliba cea solitară
Pe câți nu 'nghiață crivățul greu !
Tu nu știi ce e lipsa amară !

Dormi, micul meu !

Frunțele sboră, duse de vânturi,
Și al lor frământ misterios
Lasă în suflet ca triste cânturi
Un echo rece și dureros.

Tu nu scii ce e o presimțire
Ce ne aduce minutul reu....
Când viața trece in suferire...

Dormi, micul meu!

Stelele nopții sunt învelite
In nor de ceață și furtunos
Ca ale mele visuri iubite
In viitorul întunecos.
Visuri frumoase! în van dorite,
Visuri ce n'are sufletul tei!
Tu n'ai dorințe neimplinite....

Dormi, micul meu!

Nóptea se duce rece, amară,
Și ziua vine în urma sa ;
Și la lumina sórelui iară
Póte că dorul va inceta ;
Dar cine scie dacă-o tempestă
Nu va ascunde surísul seú. . . .
Tu nu scii ce e sórtea funestă,

Dormi, micul meu!

Via a este o încercare
Printre sur suri  i turment ri :
Ast d i minute de  nc ntare,
 i m ine ore de suspinări!
C nd te vei face mare, durerea
Va păli 'n nópte sufletul te  ;
Acum tu nu sci  ce e veghierea...

Dorm , micul me  !

Dar c nd fatala amărăciune
Te va abate în calea ta,
Plin de speranță, prin rugăciune
C rc -te dorul a ' i alina,
Ast d i în l g n tu esc  ferice,
 i p n -atuncea  ngerul te ,
St nd l ng  tine, pare a ' i  ice :
„Dorm , micul me  !“

FANTASIE ȘI RIME

Nóptea rece 'ncet își lasă
Vêlu'i sombru, plângător;
Vântul geme, frunđa pasă
Sub un cer coprins de nor.

Ca speranța ce mă lasă
Solitar și plângător,
Țilele frumoșe pasă
De al tómnai vânt și nor.

Anii trecu iute și lasă,
In junețea-mi care pasă,
Un gol trist și plângător.

Visul meu sboră, mă lasă,
Și viața-mi d'acum pasă
Prin al suferinței nor !

1860.

UNEI DÓMNE

(Umoradă.)

Acei ce vă 'nconjoră adesea ori vă jură
Voind să vă exprime profundul lor amor,
Că sunteți ânger, zină, sau stea din noaptea pură
Or floare profumată, sau flutur sburător ;

C'aveți buze de roșă, mărgăritare 'n gură,
Un păr ca abanosul și ochi de meteor,
O mână foarte mică, ceva 'n miniatură,
Un sîn de alabastru, aerian picior.

Eu fac din voi un monstru, și uită a vă spune
Că sunteți o femeie, fință ce supune
Pe om — și voluptate și chin îi oferiți!

Eu vă iubesc în lume, ca simplă muritoare,
Și știu că, sub aceste găteți atrăgătoare,
S'ascund grații umane, ș'un suflet.... cum îl știți.

AMORUL MÎ-E PĂCATUL

Love is my sin.

Shakespeare.

Tu mă 'ntrebi, Mario, când mă uit 'la tine,
Pentru ce din peptu-mî ese un suspin,
Ce păcat fatale sufletu-mî conține?

„Love is my sin!“

Și mî-ai ȃis adesea cã doresc în lume

Aur, ș'o viață numai în festin;

Nu doresc, Mario, gloriã, profume :

„Love is my sin !“

Tu m_e 'ntrebî, Mario, cãnd m_e uit la tine,

Pentru ce din peptu-mî ese un suspin,

Ce păcat fatale sufletu-mî conține :

„Love is my sin !“

Te doresc pe tine, într'o n_ópte purã,

Palidã d'amóre într'un lung suspin,

Te doresc pe tine, dulce creaturã :

„Love is my sin !“

M A R I A

I.

Fra aprópe diuă. O nópte se scursese,
O nópte 'n carnavaie de danțurî și visărî!
Maria riđétóre și veselă fusese
In ast tumult demonie de căut și sărutărî.
P'un jeț molatic, mare ședea, și în tăcere
Rupea pe nesimțite buchetul adorat
Ce balul îl pălise. — Apoi cu displăcere
Iși întorcea cătarea spre-al ei inamorat.

II.

Și fără să răspundă la lunga 'mbrățișare
A junelui amante desfigurat, tăcut,
Ea sta indiferinte, ș'o tristă cugetare
Se desemna pe chipu'i prelung și abătut.
In balul ce trecuse fusese 'ncongiurată
De junii ce îi dorise de mult inima sa ;
Ș'acuma în tăcere vedea înfiorată
C'avea numai pe unul, mai palid de cât ea.

III.

Era o creatură perdută-al cării nume
Copilul inocinte îl dice 'nfiorat,
Femea ce 'și ascunde in vëluri și profume
Cătarea ei hidôsă, surisu-i impestat.
O umbră fără formă, ce trece delăsată
Pe aripele nopții în cânt și suspinat,
Lăsând în viața noastră o urmă sângerată :
Desgustul și horórea ce lasă un damnat.

IV.

Era dintre acele ființe retăcite
Străine între omeni și fără de cămin;
P'a căror frunte jună cu litere 'nnegrite
E scrisă degradarea ș'al viciului chin!
Era prostituată, Maria, și impură,
Și fără de pudóre, în impiu-i amor;
Purtând în sîn veninul și zîmbetul pe gură,
Vîndându-se voiósă la or-ce trecător!

V.

Era belă 'n etatea cea dulce a vieții;
Dar lungele orgie, ș'al lor fatal venin,
In nopți de degradare, secase-al tinereții
Avânt, și tot ce are femeea mai divin.
Iubia din suflet ora ce-i procura plăcere,
Și, 'n schimb, ea își da totul și corp și Dumnezeu;
Voiósă ca copilul ce după o veghere
S'avântă cu nesații prin flori în jocul seú.

VI.

Adesea 'n međul nopții, în lunge saturnale,
C'o cupă plină 'n mână, abia mai modula
O ariă iubită a visurilor sale,
Și, dup'o 'mbrățișare, ea cupa deșerta.
Era fericite-atuncea acéstă svénturată
Sorbind vinu 'n deliciu ca și un sărutat;
Ș'apoī la desceptare, c'o voce înneacă,
Spunea vorbe d'amóre... p'al degradării pat.

VII.

O ! frații mei, vedut'ați vr'o dată pe Maria
Când ȕioa e aprópe, când nóptea a trecut,
Sorbind ultima cupă, atuncea când orgia
Intinde-un vél de flacări pe chipu-ī abătut ?
Și 'ntocmai ca bachantă, cântând fără 'nctare,
Trecând din mână 'n mână cu perul despletit,
Pălită ca o mórtă, cerând o 'mbrățișare
C'o voce morméntale, — cu capul retăcit !

VIII.

Ființă condamnată, ce treci prin astă lume
In tocmai ca fantasma în ore de dureri;
Tu ziua stai ascunsă, uitată, fără nume,
Și noaptea lași din buze veninul în plăceri!
Fugiți d'aste sirene cu cânturi amorose,
O! voi ce în viață trăiți în dulci visări!
Colò unde domină Mariele frumoase,
Desgustul e în cupă ca și în sărutări.

IX.

Cu toate-acestea ziua sta tristă, solitară
Ș'alături d'o oglindă, tăcută, cugeta
La trista'i destinată, — și o zîmbire-amară
Se desemna pe chipu-i; apoi se lamenta
Spuindu-și suferința. Deși era perdută,
Vedea însă abisul în care retăcea.
Și recea remușcare se strecura tăcută
In inima' și 'n ochi'i o lacrimă lucea,

X.

În inimele june, pe care suferința
Fatală a vieții le-a stins în plăceri,
Se află focul sacru pe care Provedința
L'a pus spre consolarea profundelor dureri.
Maria, curtesana, ce 'n tina infamiei
Își degradase corpul ș'al inimei avânt,
Se inspira adesea, și 'n limba armoniei
Spunea a ei durere c'un lamentabil cânt.

XI.

Era aproape ziua. Maria sta tăcută.
— Ascultă-mă, îimise amantele, ce ai
De esci așa de tristă! Tu scii, ora perdută
E scumpă, și viața e scurtă; de ce stai
Înastă apatie? — Maria nu răspunde
Nimica, apoi sună. C'un aer delăsat
Făcu să 'i cadă vëlul de gaz care ascunde
La timida vergină un sin nemaculat.

XII.

— Tu ȕici că eu sunt tristă ! Aidem să bem din cupă
Licrea ce alungă tristeȕe ŕi urt ;
Adesea or sunt ast-fel, iubitul me, dar după
Ce bea, plcer ŕi visur revină numai de ct.
Ea ȕice, — ŕi cu mna-I, ce tremur, ardică
Butilia ŕi trn, ŕi ochiul ei plit
S'anim de plăcere. — Eu sunt a ta amic, —
Mai ȕice ea vois — privind p'al se iubit.

XIII.

ŕi unul lng altul ei bea, ŕi d'astă-dată
Uitnd că după-o nópte urmȕ-o ȕi de dor ;
ŕi galbena lumină a lampei reflectată
Ii arăta mai paliȕi în mbtarea lor.
Ei bea, nfortunaȕi ! fiind că 'n mbtare
Se ȕice că se află aceea ce-am perdut !
Ei bea ! ŕi 'ncet licrea, surs, mbrȕisare
Aprinseră-a lor frunte rcit un minut.

XIV.

Și vai! ei erau singuri, și simțurile june
De vin redeseptate luaă avântul lor.
Maria, visătoare, încet fruntea 'și înclină,
Cu șopte de deliciu, p'al seü însoțitor.
D'o-dată ea tresare și mintea-i ațintată
Se pare că urmédă o murmură de cânt;
Ascultă... se 'nfióră, ș'apoI par' că d'o-dată
Aude aste vorbe sburând p'al noptii vânt: —

XV.

„Ființă condamnată s'animi c'o sărutare,
Aprinsă în orgie un suflet amorțit,
Ascunde-te o-dată! Și stinge-te mai tare
Ca flacăra funestă când ȃiua a sosit.
Tu, care din veninul ce sînul teü conține,
Îți întreșii viața, cum poți să mai trăesci?
Esci spectrul care sörbe în noptile senine
Surisul? sau blestemul juneșii? cine esci?“

XVI.

„Ai fost vergina castă ce vine să transpórte
C'un zîmbët de candóre un suflet întristat !
Dar ađi cine te 'mpinse în ast abis de mórte?
Saú care mână négră destinul ți-a 'nsemnat?
Te-a blestemat pe tine în ore de suspine
Ca buzele-ți se arđă pe când vor săruta?
Să plângi cât ține ziua, ș'apoi, când nóptea vine,
Să 'nnecl în voluptate și 'n cânt durerea ta!“

XVII.

„Ș'apoi de ce plângi óre și care ți-e durerea?
Scií tu că esci damnată, tu, care vinđi amor?
Ce visurí, ce dorințe îți turbură vegherea
Când stai pe cãpëtâiul impur, degradător!
Adesea a ta gură secată și rëcită
De sărutări plătite se pare-a murmura
O vorbă ce se perde în lume retăcită
Ca și profumul florií ce stă pe fruntea ta!“

XVIII.

Maria se pălesce, și tremă și se 'nclină;
Ascultă blestemarea fatale ce venia
Din fundul conștiinței in care o lumină
De tristă remușcare abia mai scânteia.
Și, ridicându-și fruntea încet cu resemnare,
Ea caută în giuru'i cu ochii rugători,
Ș'apoi c'o voce dulce, dar plină de 'ntristare,
Pronunță aste vorbe coprinsă de fiori :

XIX.

„O! tu, a cui privire, în zile de durere,
Spre mine se inturnă, o! nu mă blestema;
De ai și tu un suflet ce bate in tăcere,
Ascultă-a mea durere, de poți a m'asculta!
Aplcă-te pe sinu-mi pe care-a mea viață
Atât de tempestosă l'a stins și l'a răcit;
Și cugetă la crinul ce 'n dulcea diminéță,
Purtat d'un vânt fatale, s'afundă rătăcit.“

XX.

„Eram încă copilă, timidă, inocinte,
Străină d'or-ce 'n lume de cât de lucrul meu;
Iubiam pe a mea mamă, și 'n sântele-i cuvinte
Aflam dulcea speranță! Rugam pe Dumneșeu
Să-mi dea putere multă să pot lucra mai bine,
Ca s'o nutresc pe dânsa, ș'alini tristul ei dor,
Căci tată-meu murise, lăsându-ne străine,
Și fără avuție și fără ajutor.“

XXI.

„O ! cât eram de bine ! lucram de dimineța
Și pînă séra, mândră fiind că căștigam
Modestele mijlôce de 'ntreținut vieța,
Ș'apoi în fericire voișă mă culcam.
Adesea ori în nópte, prin visurile mele,
Simțiam că-aveam în mine un dor misterios,
Un ânger de candóre cu aripe de stele,
Mă legăna în brațe c' un cânt delicios!“

XXII.

„Când étă, într'o séră un om veni la mine, —
Un june ce pe stradă adesea orî trecea —
M'atrage, și 'mî vorbesce, la rađa luneî line,
Jurând că 'mî va fi mire, și eū mirésa sea.
Ce farmec avea 'n voce! Simțîi atunci d'odată
Că 'n el regăsiam visul, a lui căta să fiu!
Tremaiū, .. și într'o nópte profundă, înghegată
Fuseiū cu el... și 'n urmă am plâns... era târđiu!“

XXIII.

„Am plâns, ca și străinul ce nópte singur trece
P'o cale durerósă, prin negură și vânt;
Fiind că înainte-mî vėđuiū o lume rece,
O lume ca acésta în care astăđî sunt!
Ș'apoi când a mea mamă la ruga cea de séră
Veni să mă sărute, eū fruntea-mî ascunsei;
Spindu-i tot, ea plânse, tăcu, și plânse iară...
Dar tot nu sciam bine ce este plânsul ei!“

XXIV.

„D' atuncea a ei frunte se 'ncinse de durere !
In brațele-i duióse adesea mă lua
Și, murmurând o vorbă, punea o sărutare
Pe fruntea mea, și ochii spre cer îi indrepta !
Puțin după acésta muri. O ! blestemată
Să fie suvenirea de visul ce-am perdut !
Câci chiar în acea séră, nebună, înșelată,
Fuseiü cu el departe . . și nu știü ce-am făcut !“

XXV.

„Ba nu ! . . . 'mî-aduc a minte ! era o masă mare,
Bărbați și femei multe, plăcere și avânt !
Și, prin acel amestec de voci și de pahare,
O córdă vibrătoare scotea un dulce cânt,
Ăutêiü o 'nfioreare simțiü că mă coprinde,
Apoi pe nesimțite pâșiü în ast sabat,
Și cântul ce animă, și vinul ce surprinde,
Incet mă transformară . . ș'apoi . . tot am uitat !“

XXVI.

„Șciū numai că în urmă, când numai era nópte,
Mă deșteptaiū alături d'un om necunoscut !
Țiindu-mă în brațe, mă legăna cu șópte,
Ștergēnd lacrima'mi caldă cu recele-ī sărut.
Amară deșteptare ! priviū atunci perdută,
Dar nu putuiū cunosce acest fatal asil ;
Ș'abia mai ținind minte d'o nópte începută
In cânturi și orgie, plânseiū ca un copil!“

XXVII.

„Acesta era locul impur și de perđare,
In care sinu-mi june ântēiū s'a maculat !
Acesta era patul suspinelor, în care
Sigiliul dureriū pe frunte-mi s'a stampat !
Aci se strecurară ilusiile mele,
Și visul tinereții aici a dispărut ;
Și, remâind în nóptea vieții fără stele,
Recunosciū abisul în care am căđut !“

XXVIII.

„O tu! a cui cătare în ȃile de suspine
Se 'nturnă desgustată spre tristă calea mea,
De ai avut vre-odată compătimire 'n tine
Nu 'mi arunca insultă din înălțimea tea!
Și dacă-adesea órá, în nopți de decădere,
Mă veđi fără pudóre, vênđénd îmbrăgișări,
O! vin' de mă veđi ȃiua, pălită de veghere,
Măncând cu lacrimi pâinea amarei degradări!“

XXIX.

„Trecuseră trei ȃile! dar cel ce mă 'nșelase,
Din séra cea fatale lăsându-mă 'n suspin,
Peri ca și un spectru, — la altele-alergase
Să sórbă iară sânge, și candid, și vergin.
Atunci, în desperare, priviiú în giuru-mi, dară
Miseria hidósă ridea de al meu dor,
Și ast-fel, în durerea-mi, profundă și amară,
Perdută printre ómeni, simțiiú că am se mor!“

XXX.

„Era o iarnă aspră! P'o noapte furtunósă
Eu suspinam de fóme, cu sufletu-abătut —
Un om vine și 'mî dice: „Am aur! Esci frumósă...“
O! ce tentațiune, și ce suprem minut! . . .
Atunci.. intraiú in lume! Un pas... ș'apoi abisul,
De care tremurasem, părea puçin afund;
Și iar un pas... și altul... ș'apoi peri ca visul
Pudórea copilină, într'un sărut imund!“

XXXI.

„O! voi, ce ca și mine, p'o cale de durere
Vă oferiți surísul la orî ce trecători,
O plângeți! dacă încă fatala decădere
N'a stins din voi simțirea, o palide surori! —
De n'am fi avut grați și suflet și candóre,
Noi n'am fi căđut póte în lume-așa de jos,
Noi n'am fi fost ce suntem! Obiecte vëndetőre
Inscrise 'ntr'un registru cu titlu rușinos!“

XXXII.

„O! nu e mult d'atuncea,—dar, veđi, a mea cătare
 E rece, abătută, — sunt un cadaver viu. —
 Ântêiă ca să 'mî scap viață dedei o sărutare,
 Și ađi pentru-o monedă... nimica nu mai sciü!
 Și cânt și joc, în nópte, cu fruntea 'nflăcărătă;
 Amic îmi e or-care străin necunoscut!
 Și 'n lungele orgie, perdută, afundată,
 Uit totul, chiar fericea ce-o dată am avut.“

XXXIII.

„Dar, ăiua, ce durere! O cer! ce culpa mare
 FăcuI, ca să fiü ast-fel damnată a trăi!
 Să șterg lacrima ăilei c'o rece 'mbrăăișare
 In nopti de lungi torture... cu cel ce va voi
 Să cânt, să ăic cuvinte divine de amóre,
 Să mințü că al meü suflet cu ele transportat;
 Ș'apoi s'el vëđ că 'ntinde o mână de oróre,
 Plätindu-mi sărutarea și sinul ce 'i am dat!“

XXXIV.

Ea ȃise; Ńi d'o-dată, cu vocea-Ńi inspirată,
A다use: „EI bine! dar tu, tu, cine escŃ?
Tu care viŃ adesea, cu limba-Ńi veninată,
S'aruncŃ pe a mea frunte blestemele cerescŃ.
MŃ-aŃ ȃis că sunt un spectru ce sŃrbe cu turbare
JudeŃea Ńi candŃrea intr'un Ńmpur amor ;
Dar n'aŃ sciut că, 'n astă cădere Ńi perȃare,
Sorb singură veninul, Ńi că voesc sŃ mor !“

XXXV.

„O ! da, căcŃ astă lume prin care retăcită
EŃ trec, de căt căderea'mŃ cu mult este mai rea !
D'aceea a mea frunte e tristă Ńi pălită,
Ńi 'n anŃ tinereŃii suspin pe calea mea!
Ascept numai mormŃntul ce 'n sŃnul seŃ conŃine
Repaus Ńi uitare de relele-omenescŃ,
Ce-e dulce ca trecutul, ce 'mŃ-a luat cu sine
Fericea copilnă... Dar tu, tu, cine escŃ?“ —

* * *

XXXVI.

Era in Februarîū, — ș'o rață argintată
 A unei ții noróse încet se strecura
 Prin albele cörtine, pälind și d'astă-dată
 A curtesanei lampă, ce-abia mai fumeга.
 Maria, desceptată ca dintr'un somn, tresare!
 Și 'n patu'i se aședă în hainele de bal.
 Era singură! 'u sine simția o 'nfiorare
 Ș'o tristă 'ntipărire a unui vis fatal!

XXXVII.

— Așî vrea să dorm, ea țise, suntsingură 'n suspine!
 Mi-e dor de tine, mamă, căci tu m'ai delăsat...
 Amicul meū se duse... — și niminea nu vine
 S'aprinđă focul!... Eată, buchetul s'a uscat!...
 Așa... s'a făcut țiuă... dar, vai! mâinele mele
 Îmi pare că înghiață, o mare Dumnețeu!
 E mult, mult, de când gura-mi, îngreunată 'n rele,
 Nu te-a chîemat, o Dómne, în ajutorul meū! —

* * *

XXXVIII.

A doua zi, de noapte, prin stradele deşerte
Trecea un mort! Siciul era acoperit. . .
Un preot înainte mergea c'un pas inerte
Cântând rugele morţii de nimeni însoţit! . .
Şi chiar în acea seară, pe când alte Marie
Cântău în saturnale, un june nou venit
Dăcea râzând : — Maria, ce-atât îmi plăcea mie
Nu vine astă-seară? . . . De ce? — Căci a murit!

1864.

C U P A

Feu aveam o cupă mică
D'un cristal strălucitor ;
Era singura-mi amică
In viața mea de dor.

Când de plânsuri consumată
A mea frunte se 'nclina,
Beam din cupa'mi profumată
Și durerea-mi înceta.

Intr'o n oapte de 'nc antare,
Când ferice banchetam,
La osp e ul meu apare
Un conviv ce n'a teptam!

 i cu mâna lui dumnat a
Un toast a ridicat,
Dar  cupa mea d'o-dată
In buc a i s'a sf ar inat !

 i d'atunci, de întristare
 i de doruri abătut,
Eu suspin fără 'ncetare
După cupa ce-am perdut !

* * *

Va! !  n anii ce trecură
Al meu suflet se 'mb ata
De fericea cea mai pură
Ce iubirea p te da.

Dar durerea 'nveninată
Inneacă al meu avânt,
Căci iubita-mi adorată
Se păli d'al morții vânt!

S E R E N A D Ă

Lumea dörme 'n nesimțire
Visând aur și onorî;
Eü deștept visez iubire
Sub balconul teü de flori.

Luna trece 'ncet, pălită,
P'al seü cer fără de nori,
Eși d'o veđi, a mea iubită,
In balconul teü de flori.

Și ascultă-a mea cântare
Ș'amorósele-mi plânsori;
Și 'mi trimite-o sărutare
Din balconul teú de flori!

Eși, în albe investată,
Ca în nopți de serbători,
Și 'mi suride amarată
Din balconul teú de flori.

Căci în nóptea de mistere
Caut ochi'ți lucitori,
Și suspin printre tăcere
In balconul teú de flori.

Rađa lunei peste stradă
Se îngână printre ȑori;
Eși, ca dama din baladă
In balconul teú de flori.

1865.

P'ASTE ȚERMURȚ SOLITARE

P'aste țermurȚ solitare
Luna plană din senin;
Și colò în depărtare
Sună ora de suspin.

Cugetările amare
Iar m'apasă, iar revin!
Consumând de intristare
Al meū suflet in declin.

Tu, ce-alini fără 'ncetare
A mea tristă suspinare
Cu surîsul teû divin,

Maî dă-mî încă-o sărutare,
Căci de dulcea-i resunare
Se consumă al meû chin.

1864.

CÂNTECUL SVÎNTURATULUI

(Baladă).

! ce splendid e ospățul ! Umpleți cupa adorată !

„Umpleți-o, căci nu-e perfidă cu iluzii d'altă-
dată

„Ce zîbind m'aă delăsat!

„Umpleți cupa pêne 'n gură,

„Voiă să 'nving acastă năpte și mormântul ce
murmură

„Cu o șoptă fiorăă și mă chiamă ne'ncetat!

„Frații mei, adesea noaptea, prin accentele-mi perdate,

„Voi ați auzit lamente și suspine ce 'n minute

„De plăceri ați resunat!

„Și ați râs pôte de ele. . .

„O! dar nu știți ce spinosă este calea vieții mele,

„Ce tempeste mă alungă retăcit și svânturat!

„De și ernele vieții nu'mi albiră încă fruntea,

„Inșă sufletul meu june a trecut de mult pe puntea

„Care duce la dureri!

„Printr'o crudă deșteptare

„Eui vădăui realitatea, palidă p'a mea cărare,

„Intinđându-mi în tăcere cupa lungelor vegheri.

„Ascultați! afară vântul șueră printre morminte...

„De fatala mea restriște el mi-aduce acum aminte...

„Voi de ce vă intristați?

„Ridicați o cupă plină!

„Căci în fundul ei se află picătura ce alină

„Orî-ce dor, orî-ce turmente... Pentru ce n'o deșertați?

„Dar de ce, de astă-dată, fruntea vóstră se pălesce?

„Ce dureri vă importună, când ospęțul ne zîmbesce

„În acest minut dorit?

„Nóptea este 'ntunecósă. . .

„Dar în urmă-î vine iară o ți dulce, radiósă,

„Care, póte, va surîde celor cari aũ suferit.

„Ce? și voi plângeți acele țile albe ce trecură,

„Și în sborul lor luară fericirea cea mai pură

„Ce simțiați p'acest pămént?

„Ce? și voi aveți, ca mine,

„Sufletele vóstre stinse, și acum, triste ruine,

„Prevédându-vă peirea, vă 'nclinați către mormânt?

„Ce? și voi, tot ca și mine, priutr'o crudă retăcire,

„Imbătați de pasiune, în genuche, în uimire,

„O femece-ați adorat!

„Și 'n delirul de iubire

„Voi ați concentrat într'ênsa a vieței fericire. . .

„Tot ce inimele june au mai pur și mai sacrat?

„Și apoi, tot ca și mine, într'o noapte de orôre,
„In privirile amantei voi citirăți cu terôre
    „Al amorului trafic!
    „Și atunci, în desperare,
„N'ați sciut de cât a plânge, a vërsa lacrimi amare,
„Cum ar face o ființă . . . o ființă de nimic!

„Și pe urmă, ca și mine, vrënd să 'nvingeți desolarea
„Pustiitei vóstre inimí, voi ați căutat uitarea
    „In desfréu înjositor!
    „Și 'n săruturí de bacante
„Voi ați căutat amorul, ce ucide într'un amante
„Și junețea și avântul unui suflet simțitor ?

„Și urmând acéstă cale în plăcerile nebune,
„In orgii ce degradéză tóte inimele june
    „Anii vostri s'aũ pãlit!
    „Și, în nopți de decadință,
„Innecând simțirea vóstră, fără nici o cunoscință
„De ce-e nobile și mare, frații mei, v'ați retăcit ?

„O ! atunci plângeți ca mine, creature svânturate !

„Și 'nclinați-vă în umbră frunțile vóstre 'nghiegate,

„Suspinați tremurători ;

„Căci suntem perduți p'o cale,

„Unde flori inveninate cu profumul lor fatale,

„Nu animă nici o dată, ci pălesc pe călători.

„Și acum ne rămân noă remușcările amare...

„O fatale suvenire de trecut, descuragiare,

„Și ne'ncredere, și dor !

„Retăciți pe 'ntinsa mare

„A vieței furtunóse, ochii noștri, 'n depărtare,

„In zadar, prin intuneric, cată țermul salvator !

„Vinul spumă, și ne'mbată ! Nóptea trece, Ce amară

„Este ziua care vine ! Ast-fel, vai ! se strecurară

„Și ilusiți, și trecut,

„Lăsând urmă sângerată

„Intr'un suflet ce-abia póte să s'anime, câte-o-dată,

„La fatała amintire de un reu ce ne-a perdut.

„Frații mei, încă o cupă ! Încă-o cupă profumată,

„Și pe urmă-ajunge. Iată fruntea 'mă este 'nflăcărată

„Și de vin și d'acest cânt !

„Voi surîdeți cu'ntristare. . . .

„Nici în fundul cupei nu e a durerilor uitare

„Căci restriștea nu se uită de cât numai în mormânt !“

* * *

Ast-fel, într'o sală mare, la ospăț, cânta un june

Sérbéd, palid ca durerea; și accentele'i nebune

Le'nsoția d'un rîs amar !

Abătuți de remușcare,

Frații sei de suferință ascultați, în nemișcare,

Și cu frunțile 'nclinate, acest cântec funerar.

Vocea lui atunci se stinse, și conviviți tremurară !

Ecul repeta, în sală și prin nóptea solitară,

Aste vorbe de fiori :

„Căci suntem perduți p' o cale

„Unde fiori înveninate, cu profumul lor fatale,

„Nu animă nici o-dată ci pălescă pe călători.“

Și pușin după acésta, într'o rece sepultură
Un cadaver se depuse. Și d'atuncea o murmură
Se aude printre vânt :
„O ! nu căutați uitare
„In plăcerile nebune, căci înnecă tot ce-e mare,
„Tot ce-e nobil în junețe și 'ntr'al inimei avânt!“

S O N E T

D-şórei MARIA RENÉ

Cu ocasiunea represintării în beneficiul seú a operei comice
„Mignon“.

A I arta ce încântă a inimei simţire
Unită cu talentul distins şi adorat,
Şi graţii şi juneţe ce facú să te admire
Un suflet inspirat.

Când limpedea ta voce sonoră, de iubire,
Se 'nalţă-armonioasă din peptu-ţi animat,
Atuncea în deliciú transportî or-ce gândire
Cu cântu-ţi cadenţat.

Aceste serî în care, prin arii inspirate,
Răpesci o sală 'ntrégă, nu pot a fi uitate,
Căci fură serbătorî.

Plecând, tu ne lași noș o dulce suvenire,
Iar noi ca 'n tot-d'auna îți dăm cu fericire
Aplause și florî.

1874.

SPUNEȚI-MĂ, VĂI SOLITARE.

Spuneți-mă, văi solitare,
Ce vă spune-al nopții vânt,
Când în orele amare
Totul tremă pe pământ?

Spuneți-mă, ce vă spun ore,
Cu un echo de fiori,
Tunete resunătoare
Ce pălesc pe muritori?

Și furtuna ce mugesce
Sus, pe munții solitari,
Ce vă spune când sdrobesce
Brații 'nalți și seculari ?

Spuneți-mi, aceste unde
Ce vă spun în cursul lor,
Printre nopțile profunde
In limbagiul plângător ?

Spuneți-mi ce vă șoptesce,
In minute de mister,
Stela nopții ce plutesce
Pe azurul din eter ?

Și în serile senine,
Pe când eu suspin de dor,
Ce spun stelele divine
Legându-se în cor ?

Spuneți-mi văi, ce vă spune,
Cântul paserii divin,
Când resare și apune
Sórele p'un cer senin?

Spuneți-mi ! nu vă spun óre
C'al vieții nóstre vis
Luce cât luce p'o flóre
Roua noptilor? . . . Am ȓis. . . .

S O N E T

Când sunt numai cu tine, în ore solitare,
Și fruntea mea, iubito, pe sînul teŭ înclin,
Mă 'ntrebi de ce privirea-mi cu șopte lungi, amare,
S'ațintă și se perde spre luna din senin.

Eŭ nu voesc ca astă profundă contempla
S'atraste al teŭ suflet și cast și copilin;
De și câte-o-dată, prin lunga mea visare,
In peptul meŭ s'agită un dureros suspin.

Adesea-orî sunt ast-fel, căci simt o 'nfiorare
Ce sufletu'mî înghiacă! Junetea/mea dispore
Și 'n locu'i vine dorul ș'al bătrâneții chin!

Vezi tu? A nopții stelă, pe magica'i cărare,
Se duce și revine mereu, fără 'ncetare...
Dar anii de deliciu se ducă și nu mai vin!...

1870.

CÂNTECUL NEBUNULUI

Spune-mi, cine trece
Printre noaptea rece,
Când suspină morții
Pe d'asupra porții
De la cimitir?

Spune-mi, spune cine
Sămână verbine,
Unde dórme dusă
O copilă pusă
In sicriú de morții?

Ca o principesă
Său ca o mirésă,
Dar tristă și 'ntinsă
Cu zîmbirea stinsă
Și cu ochi 'nchiși!

Este înghețată
Și desfigurată,
Și nefericită
Dulcea mea iubită
In sicriul ei!

Spune-mi, spune cine
Nóptea singur vine
Când suspină morții
Pe d'asupra porții
De la cimitir?

Spune-mi, cin' sărută
Piatra albă, mută,
Pe morméntul rece,
Unde vântul trece,
Spune, dacă scii?

Spune-mi, cine sare
Peste porța mare,
Când plouă și tună,
Său când este lună,
Său când este vânt?

Spune'mi, cine vine
Nóptea să se 'nchine,
Și apoi atinge
Candela ș'o stinge
La al ei mormânt?

Spune-mi, spune cine
Va lua cu sine,
Când nu va fi lună
O copilă brună
Din sicriū de morți!

Spune-mi, cine trece
Printe nóptea rece
Pe d'asupra porții
De la casa morții!
Spune, dacă știi?

* * *

Ast-fel, prin tăcere
Plină de mistere,
Cântul de suspine
Sbóră și revine
Pe al nopții vânt.

Și nebunul trece
Printre nóptea rece,
Când suspină morții
Pe d'asupra porții
De la cimitir.

1862.

S O N E T

De ce adesea 6re un om care suspin6
Își afl6 consolarea în lacrimi de dor,
Și 'n tristele-î l6mante, de și par'c6 declin6,
El sper6 și 'ntrevede un timp surîd6tor?

Fiind-c6 suferința ce-adesea îl domin6
Mai nobile îl face și mai cuget6tor,
Și transportat departe de lumea lui meschin6,
El simte c6 restriștea e visul trec6tor.

Speranța radiósă cu buzele carmine
Suride și îl chiamă în brațele-I divine,
Când fruntea lui se 'nclină în lungele vegheri.

Tempestele vieței nu potū ca să ruine —
Or cât ar fi de grele — un suflet ce devine
Innobilat prin plânsuri și mare prin dureri.

1866.

PE CERUL VIETII MELE

Pe cerul vieții mele o stelă adorată,
Prin tristele-mi lamente, adesea-mi surîdea,
Dar astăzi, prin tempesta ce muge 'nfuriată,
A dispărut și ea.

Sunt retăcit și singur, cu fruntea 'ndurerată,
Trecând prin intuneric în astăzi oră rea,
Și plâng ca pelerinul ce 'n meșul nopții căută
În van cărarea sa!

O! vânturi fioróse, suflați fără 'ncetare
Pe calea'mi dureróasă! Mugiți or cât de tare,
Păliți sufletul meú!

Dar nu veți putea stinge unica-mi consolare :
— Speranța radióasă, ce 'n nopțile amare
Mi-alină dorul greú!

1865.

SOMNOLENȚA

Amicii mei! viața e harpă ce intonă
Acela-și cântec. Ziua se duce monotonă
Și 'n locu-i vine alta, c'un pas lung, uniform!
Și tot, acela-și lucru, Ce s'ortă ne'mpăcată!
D'atâta inerție simt fruntea'mi apăsată
Ș'adorm... și dorm... și dorm!

Și somnul mă transportă prin lumi imaginare,
Prin regiuni celeste... și 'n visele'mi bizare
Mă 'mbët de fericire, surid și mă transform...
Ș'apoi, când deșeptarea amară iar revine,
Eü cuget la acele delicie divine
Ș'adorm... și dorm... și dorm...

Atâția ani trecură de când trăesc în lume
Și tot aceia-și ómenî, și tot acelea-și nume!
Figurile acelea-și... spectacol uniform!
Acelea-și trebuințe stupide și meschine...
D'atâta neschimbare m'abrutisez, și 'n fine
Adorm... și dorm... și dorm!...

Avem acelea-și doruri amare, infinite,
Acelea-și aspirații etern ne'ndeplinite,
Acelea-și desiluzii cu zimbetul diform.
Citesc cartea vieții, ediție 'nvechită,
Și vîd că astă lege e scrisă, stabilită,
S'adorm... și dorm... și dorm!...

Femeile, și ele, sunt tot așa frumoase....
Dar tot așa perfide ca 'n timpuri fabuloase:
Candórea și constanța.... un vîl aeriform!
Surisul lor adesea îl sorb în voluptate...
Dar când încep a 'mî spune d'amor, d'eternitate
Adorm... și dorm... și dorm!...

Acelea-și legi domină, conducă Umanitatea,
Tot vechi și tot barbare. Virtutea, Veritatea
Stă scrise 'n Evangeliu, un ideal inform !
Și lumea tot așteptă cerésca profeție !
Și eu aștept ca dânsa, dar, până când se vie...
Adorm... și dorm... și dorm,

Palatele 'nvechite din timpuri fără nume
Stă tot 'nalte și mândre, ș'amenință pe lume
Cu drepturi vechi, înscrise p'un pergament enorm !
Și lumea tot se 'nclină ! Vai ! toate-să neschimbate !
Lăsați 'mă căpătâiul cu vise adorate...
Să dorm... să dorm... să dorm !...

1869.

THE SPLEEN

I.

SONET.

Bate vântul prin ruine,
Vânt de toamnă, cobitor
Frunța sbóră în suspine
Printre nóptea de fior.

Alegreța nu mai vine,
C'un surîs încântător,
Să desfete și s'aline
Al meu suflet plângător.

Altă dată, 'n vise line,
Retăciam prin căi divine
De speranță și d'amor!

Astă-ți toate sunt streine!
Nu mai știu ce simț în mine:
Voiu să plâng, sau voiu să mor?

II

SONET.

În légenu' prunciei o dulce încântare,
Și astă-ți, în junețe, dorințe și declin!
În visurile nopții iluzii, transportare,
Și, ziua, deșteptare și lacrimi și venin!

Pe buze de femei amor și sărutare . . .
Dar sufletu-î de patimi, de perfidie plin!
În primăvară rose, și iarna desolare,
În cupă fericire, desgust după festin.

O lume ideală, în ore fericite,
De mi-am creat vr'o-dată, peri pe nesimțite,
Se stinse, nimicită într'un minut amar!

Incet cerul cu ângeri al viselor se 'nchide;
Ș'acum realitatea, cu șopte insipide,
Mă 'nviță la ospățu-î prosaic și vulgar.

III.

SONET.

Nóptea e lină și profumată,
Și luna plină luce 'n senin,
Flórea de rouă pură se 'mbată...
Dar eă suspin!

Calea vieții-mi este 'nnorată,
Prin întuneric simț că declin;
Pentru fericea de altă-dată
Eă sunt strein!

Speranță, dulce consolătoare,
Singură stelă conducătoare
P'acest pământ!

Vino d'animă și încăldește
Inima-mi jună ce se pălesce
D'al sorței vânt.

IV.

L A L Ū N Ă.

Este năpțe și tăcere! Prin ferestra-mi solitară
Eă te vėd, Lună frumoasă. Voiă se dorm, ș'a
mea amară
Suferință și durere în vis dulce s'o transform!

Inșă tu te uiți la mine, și 'n privirea-ți gânditoare
 Se concentrează ale mele cugetări întristătoare; —
 Lună, lasă-mă să dorm!

Vai! era un timp odată, când, în nopți de fericire,
 Contemplându-te pe tine, al meu suflet de iubire
 Se 'mbata, plin de speranță, de un idea... inform;
 Intr'o lume de chimere aspirațiile mele
 Le vedeam realizate!... Inșă ați unde sunt ele? —
 Lună, lasă-mă să dorm!

Du-te, Lună, înainte pe cărarea-ți azurie,
 Du-te mai curând, căci iată dorile voescă să vie;
 Voiți să dorm, ș'a mea durere în vis dulce s'o
 transform!
 Da! eram atunci ferice, în transpôrte de amóre,
 Nu-mă mai reminti trecutul cu privirea-ți gânditoare,—
 Du-te, lasă-mă să dorm!

V.

PESTE VALEA SOLITARA.

Peste valea solitară
Trece vântul fioros,
Tómna 'ncepe, frunđa iară
Se pălesce, cade jos.

Un vestmânt lung și de doliu
Se întinde 'ntristător
Pe câmpii, ca un lițoliu
Peste-aceia cari mor.

Eū mă duc! dar aș vrea încă
Să mai pot în viitor
Ca, prin valea cea adâncă,
Să trec singur, visător.

Și cu unda care trece
Să șoptesc aș mai dori,
Dacă vântul tómnrei rece
Fruntea mea nu va păli.

Căci d'o tristă presimțire
Al meu suflet e înfrânt,
Ș'abătuta mea privire
Se ațintă spre mormânt....

VI.

LUNA TRECE 'NCET ȘI PLINA.

Luna trece 'ncet și plină
In cerescul seǖ avânt;
A ei placidă lumină
Se revarsă pe pământ.

Pe câmpia profumată
Vântul serii sbóră lin
Atingând iarba rouată
Cu sărutul seǖ vergin.

Și pârful, în mistere,
Se strecóră 'ncet și mut;
Tot reposă în tăcere
In al nopții sin tăcut.

Dar în sufletul din mine
Bate vânt înfuriat
De restriște, de suspine,
Și de patimi agit.

NOCTURNĂ

In natură totul tace. Este ora adorată
A nocturnelor amorurî! Meşul nopţii a sunat.
Doi amanţi d'a lor iubire arđetóre se îmbată,
Invăliţi, în umbra dėsă, în alcovul profumat.

Ei nu spunū, nu đicū nimica; dar intima rėsunare
De săruturî repetate, ca suspinul amoros,
Intrerumpe a tăcerii armonie, şi dispere
Expirând p'ale lor buze în avântul voluptos.

Și cortinele se mișcă, și din patul de mistere
A descins atunci amanta pe molatecul tapet.
— Erai tu! încântătoare visiune, ce 'n tăcere
Mi-ai zîmbit odinioară l'al amorului banchet! —

Păru-i despletit înundă ai sei umeri goi, și cade,
Se respiră, se revarsă p'al seii sîn copilăresc;
Ale ei încerte forme, ca 'n romantice balade,
De sub pânza albă, fină, se disting, se rotundesc.

Ea se duce la feréstră, și amantul o 'nsoțesce.
El se 'nclină către dânsa, languros și iubitor;
Și a lunii plină rață se reflectă, argintesce
Aste chipuri abătute de delicie d'amor.

Și iubita îi șoptesce, într' a nopții armonie,
Un cuvânt care transportă ori-ce suflet simțitor;
Și apoi înalță mâna spre a cerului făclie,
O contemplă inspirată, cu un zîmbet răpitor.

Junele ardică ochii către lună și o privesce
Ca și cum ar învoca-o ca p'un martor ce'i vedea,
Și 'nnecat de fericire, mintea lui se retăcesce
Intr'o lungă 'mbrățișare de amor — căci o credea!

Dar puçin după acésta, tot în ora adorată
A nocturnelor amorurî, — în al ðilei revêrsat, —
Ea ținea pe altu 'n braçe, și, 'n iubirea-i înfocată,
Se 'mbêta de voluptate în alcovul profumat.

Tot așa din pat descinde, ș'al ei pěr pe umerî cade,
Se resfiră, se revarsă p'al seũ sîn copilăresc;
Tot așa ale ei forme, ca 'n romantice balade,
De sub pânza albă, fină, se disting, se rotunðesc.

Tot așa stând la feréstră, ea jura pe sânta lună
Că iubire înfinită pentru dênsul va avea;
Tot așa și acest june, in răpirea lui nebună,
Se'nneca de fericire!

Vai! ș'acesta o credea!

BALADA DRACULUI

Când cel a-tot-putinte, în justa sa mânie,
În iad mă asvêrlise din cerul seü cel sânt,
Eü, trist, privind pe chartă, vëđuiü cu bucurie
Că 'n spațiü se rotesce un glob numit pămênt.
Sburaiü atunci spre dênsul ! Vëđuiü o lume mare,
Ciudate creature ce ómeni se numescü ;
Ântêiü 'i am cređut ângeri ; dar, după o 'ncercare,
Eü astă-đi cunoscêndu-i, de rîs mă 'nebunescü!...

Văđuiū că sunt de carne — fragile aparate —
Că suntū de doē sexe, se nascū, trăēscū și mor,
Că cugetă, 'nțelege, că aū vitalitate
Supranumind-o suflet... ce'l credū nemuritor !
Intr'ēnși e amestec de viciū, de virtute...
Dar patimi d'ale mele mai mult îi predominescū;
Puține sentimente spre bine, multe brute,
Ambițiuni de care eū rîd, mă 'nebunescū !...

Se 'mpartū în țeri, în state, avēdu'și fie-care
Un împērat — un rege — un fel de Belzebut —
El pōrtă o corōnă, avēnd putere mare —
Din grația cerēscă — pe cāt am priceput.
Aū legi ce se numiră de ei... egalitare,
Căci dēsele a nume prevēdū și stabilescū
La unii multe drepturi, la alții apāsare...
D'a lor egalitate eu rîd, mă 'nebunescū !...

Când regii, după masă, nu potū să dōrmă bine,
Ei daū reprezentații ce se numescū resbel,
Și punū doē popōre să lupte între sine
Cu arme ce dă mōrte, le 'mping către măcel.

Cortina se ridică ! Cetate și câmpie
D'o dată se inundă de sânge omenesc;
Destrucția, ruina și plânsul d'agonie
Atât de mult mă 'ncântă, că rîd, mă 'nebunesc !...

Orchestra intonează un cânt de bărbăție,
Și tunul svîrlă bombe ce sboră secerând
Victime ce 'n țărîna se 'nclină 'n agonie,
Se strîmbă de durere, expiră blestemând.
Și corbiî se adună, căci prînz li se prepară !...
Iar regiî, cu binoclu, din logea lor privescū,
Aplaudă, și „bravo“ și „bis“ și „bravo“ iară !...
Ce comică privire !... de rîs mă 'nebunescū !...

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

TABLĂ DE MATERIE.

	Pagina
Irena	1
Veđi tu nóptea lină	19
Speranța	23
Prin valea-aromată	25
Pe valul mării	28
Castelul morții	31
Sub umbra alarum	34
De ce 'mă suriđi tu mie	37
Romanță	39
P'a suspinelor cărare	41
Și mult erai frumósă	43
Când te-am vėđut în doliu	45
Prin valea tăcută	49
Bardul	51
Sărutarea	55
Invocațiune la lună.	57
Balada vėntului	59
Căntec profan	65
Mea culpa.	68
Adesea singur stând în veghere	70
Balada nebunilor	72
Bea din cupa 'mă	75
Mirésa strigoiului	78
Nóptea e lină	105

Când toți d'amor s'animă	107
Fantasia ritmică	109
Cântec	112
Chitara	114
Rime	117
De esci din sinul ziorilor	119
Cântec	121
Stanțe	123
Palatul muntelui	125
Cuplete	129
?	132
Barca	134
Cântec de doliu	136
Dacă-o veți vedea pe dânsa	139
Nóptea e lină și profumată	142
Romanța	144
Rîsul fatale	146
La amantă	149
Nebuna	151
Pe țermul mării	154
Rime și fantasii	157
Nóptea e neagră	159
Cântece și plângeri	162
Unei cantatrice	191
In delir	193
De când surîsul	197
Romanța realistă	199
Sora Maria	202
Lied	206
Plânsul nopții	208
Sonet	210
Improvisată	212
Poeta și musa	214

Cerșetorul	220
Luna trece rîdătoare.	222
Pe un lăgăn	225
Fantasia și rime	228
Unei dămne	230
Amorul 'mă-e păcatul	232
Maria	234
Cupa	254
Serenadă	257
P'aste țermuri solitare	259
Căntecul svânturatului	261
Sonet	268
Spuneți'mă văi solitare	270
Sonet	273
Căntecul nebunului.	275
Sonet	279
Pe cerul vieții mele	281
Somnolența	283
The spleen	286
Nocturna	294
Balada Dracului.	297

La pag. 241 rîndul 13 de sus, în loc de 'și înclină să se citescă își pune.

La pag. 250 rîndul 3 de jos, în loc de ele să se citescă el e.

